

ЗБРОЙНІ СИЛИ КАНАДИ З УКРАЇНОЮ

«Цей рік стане 10-м від початку навчальної операції Збройних сил Канади ЮНІФАЕР. За цей час більше 43,000 представників Сил безпеки України пройшли підготовку в наших навчальних підрозділах». ЗСУ вдячні за підтримку та допомогу.

Текст і фото: «Фейсбук» Генерального штабу ЗСУ

РФ АТАКУВАЛА КИЇВ «ШАХЕДАМИ»: Є ЗАГИБЛІ ТА ПОРАНЕНІ

Вранці 1 січня росія атакувала Київ «Шахедами». Внаслідок атаки дві людини загинули, 6 отримали поранення. Уламки дрона впали на житловий будинок у Печерському районі, повідомили в КМВА. Там зайнялася пожежа, частково зруйновані

два поверхи. У Святошинському районі загорілася нежитлова будівля. Також через падіння уламків дрона загорівся дах однієї з будівель Національного банку, повідомили в відомстві.

«Радіо Свобода»

У великий день Хрещення Господнього бажаємо очиститися святою водою і залишатися чистими душею, здоровими духом і сильними вірою. Нехай Бог береже нашу Україну!

Христос хрестився! В ріці Йордани!

Фото: «Всім»

«БЕЗПЕКА, ЄВРОПО!»

Польща очолила Раду Європейського Союзу в час великих змін у світі. У січні президентська інавгурація Дональда Трампа, потім вибори в Німеччині, а можливо, і у Франції, тому потрібне сильне польське керівництво, — сказала заступниця міністра з європейських справ Магдалена Собков'як-Чарнецька. Наступні шість місяців у Раді головуватиме Польща. Магдалена Собков'як-Чарнецька каже, що це чудова можливість для Польщі.

«Нагадаю, що ще якийсь час тому в цьому безславному гроні держав, охоплених процедурою контролю за верховенством права була й Польща, й Угорщина. Від травня Польщі це вже не стосується. І це був початок повернення на арену ЄС. Рішення про допомогу Україні. Тепер нове бачення міграційної політики, яке вже теж записане у висновках ЄС. Думаю, що це головування буде такою крапкою над «і», але це також величезний іспит для нас», — сказала заступниця міністра.

Очікування від Польщі в Європейському Союзі величезні. Ми приймаємо головування після Угорщини, і є багато викликів за межами країн Співтовариства. Це також шанс для нашої країни стати лідером, — каже Катажина Смик, голова представництва Єврокомісії в Польщі: «Сьогодні на Польщу дивляться як на одну з найстабільніших у Європі країн, найбільш проєвропейських, з дуже хорошими відносинами і з таким мандатом на важливу роль. А лідером не оголошується, лідером себе не називається, лідером просто стають у певний момент і в певних умовах».

Гасло польського головування — «Безпека, Європо!». Одне з перших питань, яке мають вирішити країни ЄС в новому році — це переозброєння ЄС і розвиток оборонної промисловості. Актуальні також питання протидії нелегальній міграції та захисту зовнішніх кордонів Європейського Союзу, моніторингу та нейтралізації загроз усередині Співтовариства та захисту населення.

Польське головування в Раді ЄС триватиме 6 місяців. За цей час у Польщі відбудуться 22 неформальні ради та понад 300 офіційних зустрічей.

Президент України привітав Польщу

Президент України висловив переконання, що польське головування зміцнить Європу, та підтвердив готовність України до плідної співпраці.

«Суспільне життя європейських націй вимагає більшого почуття справедливості, і за допомогою раціональної політики Європа може цього досягти», — висловив упевненість президент Володимир Зеленський

Українська служба «Польського радіо»

ВИСОКОСНИЙ, ПРОЩАВАЙ!

Відходить у історію 2024-й, рік, який ми «не прожили, а пробули»: важко назвати повноцінними дні й ночі під ворожими обстрілами, з численними жертвами серед наших оборонців та мирних цивільних.

Цей високосний починався з надії на близьку перемогу, на непохитність наших рубежів. Проте в силу різних обставин ворог зумів, накопичивши озброєння, згрупуватися і, зазнаючи величезних втрат у живій силі й техніці, просунутися вглиб української території.

Цей високосний запам'ятається варварським прильотом російського «орешніка», постійними бомбардуваннями рашистами нашої енергетичної системи, наших міст і містечок, прикордонних територій України, зокрема, й моєї рідної Сумщини...

А ще цей рік приніс американцям нового президента. Бо попри те, що інавгурація Трампа відбудеться на початку 2025 року, його перемога випала на цей-таки, 2024-й.

Паралельно з активізацією боїв на сході України збурюють наступ і путлерівські пропагандисти, розганяючи нові страхи та мантри про «непереможність російської зброї». А недавні бучні путінські медійні «відкриття» вкотре окреслили його маніакальне бажання ціною нових багататисяох жертв «співвітчизників» нав'язувати світовій спільноті, включно з новообраним президентом США, свою геополітичну маячню під цинічною назвою «правила гри». Рівень публічних погроз офіційної росії у вересні 2024 року можна порівняти хіба що зі зростанням воєнної істерії наприкінці 2021-го, аж до широкомасштабного вторгнення в Україну 22 лютого 2022 року. «Індекс російських загроз» (Russian Threats Index), розрахований дослідницькою компанією «Open Minds» у вересні 2024-го, сягнув 120 балів, на 40 % перевершивши попередній пік, зафіксований у жовтні 2022 року.

Цей пік погроз, шантажу та ненависті росіянам вдається утримувати впродовж кількох місяців другої половини 2024 року. Ворожа зухвалість зашкалює: лише за листопад поточного року зафіксовано понад 100 тисяч постів у російських соцмережах про протистояння росії та НАТО. Це різко контрастує з недавніми показним дивуванням путіна під його ж риторичне запитання: «Нам що, воювати з НАТО?!» Схоже, тепер знахабнілі кремлівські палії війни, заручившись союзницькою допомогою, зокрема Північної Кореї та Ірану, вже готові воювати з усім світом. Ці наміри відверто «зливаються» з усіх ворожих інформаційно-пропагандистських майданчиків. Усупереч прогнозу про можливі домовленості між росією та Україною, підгрунтя яких готує нова адміністрація США.

Схоже, і в команді новообраного президента Трампа, нарешті, почали притомно оцінювати ситуацію, заявляючи, що проблема надто глибока й умови воюючих сторін діаметрально протилежні. Якщо українська сторона готова вислухати компромісні варіанти, то останні заяви офіційного кремля свідчать про одне:

їхньою умовою є капітуляція України, включно з юридично зафіксованими змінами російсько-українського кордону (росія відбирає в Україні Крим, Луганську, Донецьку, Запорізьку та Херсонську області в їх адміністративних кордонах). І, звісно ж, зміна української влади, «вживлення» російської мови й церкви. Йдеться про фактичне затруєння всього організму суверенної Української держави «московською бацилою», яка, зрештою, цей організм остаточно розкладе зсередини.

Що це, як не заклик до продовження війни?

Важливо зазначити: рік, який ми нає, відзначився союзницькою міццю щодо підтримки України. Хай не такої, якої ми б хотіли, та все ж. Особливо це стосується засобів протиповітряної оборони, які нині унеможливають нищівне нищення варварами наших об'єктів, передовсім енергетичного комплексу. Звісно, ураження є (особливо після масованих ракетних атак), але нам усе ж таки вдається відновлювати мережі й забезпечувати населення світлом і теплом.

Американська допомога в останні місяці 2024 року стала справді масштабною. Адміністрація Байдена, бодай наприкінці своєї каденції, намагається створити своєрідну «захисну подушку», принаймні для кількох місяців невизначеності у політиці своїх наступників. А яку позицію займе новообраний президент США в російсько-українській війні, поки ніхто всерйоз не береться спрогнозувати.

Як слушно заявив в інтерв'ю виданню «OBOZ.UA» колишній надзвичайний і повноважний посол України в США та Франції Олег Шамшур: «... Дуже небезпечно те, що в дискусіях щодо майбутнього війни в Україні зміщується фокус. А він, як на мене, має бути в тім, щоб зупинити, а в ідеалі – відкинути путіна якомога далі від України. Тільки в такому разі мають сенс розмови про дипломатичні шляхи закінчення війни, про якісь перемовини. Якщо цього не вдасться досягти, тоді всі переговори пройдуть під диктовку путіна й росії».

Тим часом колишній міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба на пресконференції «Підсумки 2024 року: в очікуванні справедливого миру?», яку нещодавно організували в агентстві «Укрінформ», заявив: «росія ніколи не веде перемовини про те, що вона вважає своїм. На сьогодні вона вважає, що окуповані нею частини Херсонської, Запорізької, Донецької та Луганської областей належать до її конституційного поля».

Чи вдасться Україні та її союзникам змусити росію поступитися принципами середньовічного загарбника? Залежить від багатьох чинників та ситуації, зокрема й на фронті.

Недавні опитування засвідчили: 73% громадян України за повернення нашої державі ядерного статусу. З цим також варто рахуватися. Причому – всім.

Микола Гриценко,
«Грінченко-інформ»

«СЛАВА УКРАЇНІ!» І СВІТ ВІДПОВІСТЬ: «ГЕРОЯМ СЛАВА!»

Новорічне привітання
Президента України
Володимира Зеленського

Дорогий народі!

За мною – «Україна-мати». Україна, яка твердо стоїть на ногах. Не схилиє голови, дивиться вперед, вірить у своє майбутнє й перемогу над усім тим злом, що росія нам принесла. Україна, яка здатна досягти справедливого миру, маючи щит і меч. Захищаючи свій народ, свої кольори, свою незалежність. Я звертаюся сьогодні до всіх, хто цінує Україну, береже свою державу, каже з любов'ю про неї: «Моя». Я дякую вам за 2024-й. Нашим людям, що проходять усі труднощі з гідністю. Людям, для яких бути громадянами України – гордість. А для мене гордість – бути Президентом таких людей, українців та українок, які доводять: жодні крилаті ракети не здолають народ, у якого є крила.

Протягом цього високосного року ми доводили це щодня. І бачили це вчора. Коли були окрилені щастям, бо на рідну землю з полону повернулося 189 українців. Бо вони зустрінуть Новий рік удома. Бо ми повертаємо своїх. 1,358 людей за цей рік. 3,956 українців за цей час. І я називаю не приблизні, а дуже точні цифри, бо кожна з них – це людина, наша людина, дуже важлива людина. І з поверненням кожної ми повертаємо в Україну життя.

І як щоразу, коли це стається, плачемо ми всі. Неважливо, розчулена мати, або це дитинка, яка дочекалась татуса, чи Президент України, ми плачемо всі, бо всі ми – люди й зберегли в собі світло.

І воно допомагало нам вистояти ці понад тисячу днів. Бути сміливими, коли це так потрібно. Бути сильними, коли це так важливо. Як це робили наші вчителі, наші медики, наші енергетики, наші транспортники, як це робили всі наші ППО-шники, мобільні вогневі групи. Хлопці, що збили за цей рік 1,310 крилатих і балістичних ракет, 7,800 іранських «шахедів». Браво! Гордість! Дякуємо! Ми пройшли цей рік разом. Долали разом усе, що приносив 2024-й. Перемоги й невдачі. Радощі й виклики. Сльози щастя, коли нам вдавалось. І слюзи болю, коли нас ранили – в серце.

Липень. Ранок. «Охматдит». Так б'ють слабаки й боягузи. І ми ніколи не забудемо ці дитячі очі. І ми ніколи їм цього не пробачимо! Коли зло несе смерть, наша відповідь – живий ланцюг. Такий вигляд має сила українців. І ту нашу єдність було помітно з космосу. Її бачив Бог. Бачив, які в нас люди. Які в нас діти. І я не забуду ті неймовірно дорослі та сильні очі хлопчика з «Охматдиту». Скільки в ньому життя, енергії, гідності! І наскільки одна ця дитина сильніша за путіна! Наскільки всі наші діти сильніші за все їхнє зло. Українські хлопчики та дівчатка, які перемагають цю

війну, здобувають знання онлайн і навіть у підземних школах, виграють світові наукові олімпіади, збирають кошти для нашої армії, вигадують технічні рішення, що допомагають нашій обороні. Ви – фантастичне покоління! Ось за кого ми боремось. Ось кого передусім захищають наші герої, наші воїни. Хто тримається сам і тримає на своїх плечах незалежність. Там, де воля й доблесть б'ються щодня, і зараз – в цю новорічну ніч. На всіх наших напрямках. На всіх. На сході, де зараз дуже, дуже важко й дуже непросто. Але ми віримо, ми знаємо: вистійте. Вистоять наші хлопці. Вистоять ваші дух і сміливість. Усе те, завдяки чому ви цьогогоріч не віддали наші Суми й Харків, наш Херсон і наше Запоріжжя. А росіяни цього дуже хотіли. Та натомість ви віддали окупантам борг, повертаючи війну назад додому, у росію. І той, хто сів лихо на нашої землі, отримав його на своїй. На Курщині та в інших місцях, куди цьогогоріч прилітала наша відповідь, наша справедливість.

Справедливість. Всього одне слово, але за ним стоять сотні тисяч наших людей. Наша «оборонка» й наша наука. Чий розум і праця робили нас міцнішими, бо 30 % усього, що в цьому році було в наших хлопців на полі бою, – усе це було зроблено в Україні.

І на одному такому заводі я запитав у молодого інженера: «Як же вам стільки вдалося, як же ці люди стільки змогли?». І хлопець пожартував: «Так то ж не просто люди, вони – ракети».

І знаєте, в цей момент мені стало соромно як громадянину, що з 90-х років держава не помічала таких наших людей. І я пишаюся, коли весь рік, зустрічаючись із ними, чую: вони щасливі, що потрібні Україні. І що Україна знову буде своє, свої ракети. І вперше робить понад мільйон БпЛА за рік. Змушує ворога вчити українську. «Паляниця», «Пекло», «Рута». Змушує тремтіти від слів «Нептун» і «Сапсан». Усе це – наші ракети. Українські. «Гор», «Вампір», «Колібри», «КАМІК», «Лютій», «Heavy Shot», «Fire Point». Усе це – наші дрони. Українські. І все це – наші аргументи, аргументи для справедливого миру.

Його здобувають тільки сильні. І те, що ми такі, доводили не раз. Наші спортсмени. Олександр Хижняк, наш Танк. Ольга Харлан, Ярослава Магучіх, усі наші олімпійці та паралімпійці, за яких ми так уболівали, переживали, так кричали від радості й гордості, коли вгору здіймався синьо-жовтий прапор. Ми тримали удари й давали здачі разом з Олександром Усиком. Усе це – про дещо більше, аніж тільки спорт. Це про наш характер. Про те, ким ми є і на що здатні. Сенси й символи. Про те, що бої Олександра, як щоденні битви всієї України, показують нам: байдуже, на-

В ДОБРИЙ ЧАС!

Шалено це все-таки цікаво — стежити за тим, як відбувається МАТЕРІАЛІЗАЦІЯ ІДЕЇ...

Від перших обережних натяків і прогнозів, від публічних згадок особливо відважних лібералів про те, що "більшу частину росії населяють неросійські народи, які мають право на самовизначення", — через колосальний символічний перелом (ми його належно ще не оцінили!) — вступ українського війська на землю Курщини — до точно сформульованого гасла, на футболці спершу українського президента, відтак литовської спортсменки, і от уже, буквально назавтра після скандалу в Будапешті — починає кружляти в мережі конкретна мапа конкретного року: наступний крок обростання ідеї "м'ясом"! Now it sounds like a plan).

А тепер сідайте в коло, і я розкажу вам бувальщину, яку мені оповідали з перших рук колись у Львові. Отож у темні й сумні щербицько-брежневські часи був там славний на все місто й околиці знахар-екстрасенс на ім'я Гаврило, якого боялись і мен-

ти, і КГБ, бо він, поки його вели в камеру, встигав розповісти конвоїрам все про їхнє минуле, теперішнє й майбутнє, а містичний страх для совка-атеїста — це така штука, від якої не захистить ні Брежнєв, ні Андропов... Тож Гаврило заперли подалі від біди, щоб не муляв очі начальству, охоронцем кудись на завод, і він собі й далі жив як хотів — провадив прийом хворих і страждених, що пливли до нього плавом, і казав, що

і кому вважав за потрібне.

Чоловік, який мені оповідав цю історію, був тоді студентом і проходив на тому заводі практику весною 1983-го — коли Генеральним секретарем уже став Андропов, почалися міліцейські облави на людей по магазинах і кінотеатрах (чому не на роботі?), стало ясно, що готується якась жажлива гебешна диктатура, — і перелякані студенти, вискочивши з цеху на перекур, гарячково обго-

ворювали — що ж це воно тепер буде, і як його жити, і як рятуватись від такої держави?.. І тут біля них зупинився дід-сторож (вони не знали, хто то) і сказав (цитую дослівно, як мені було переказано):

— Хлопці, ви тим не журіться: та держава скоро так щезне, що й не зогледитесь. Буде Україна, і росія окремо, будуть вони нас іще тягти в союз, буде велика війна, але недовго, — а вкінці з цілої тої росії зостанеться стільки, що буде видно в москві з балкона. Я до того вже не доживу, а ви ще побачите.

Це був, повторюю, 1983 рік: перша, відома мені, публічна озвучка ідеї. Хлопці запам'ятали.

А тепер уже лишається — тільки спостерігати, як вона втілюватиметься: процес так само захопливий, як рух від першого задуму в голові творця (тут було б правильно з великої — Творця) — до готового твору.

В добрий час!

Фото: «Слово і Діло»
«Фейсбук» Оксани Забужко

УГКЦ ЗАКЛИКАЄ ДО ОФІЦІЙНОГО ДІАЛОГУ З ПЦУ

Українська Греко-Католицька Церква прагне встановлення «двостороннього діалогу» з Православною Церквою України.

Про це розповів в інтерв'ю «Радіо Свобода» Голова УГКЦ Святослав Шевчук.

«Ми б дуже хотіли, щоб він розпочався. І тому від першого моменту об'єднавчого собору (ПЦУ), який відбувся у Святій Софії, надання Томоса. Ми були першими, які простягнули свою руку. Ми бажаємо цього спілкування, цього діалогу і над ним працюємо», — розповів очільник українських греко-католиків.

«Між Католицькою Церквою і Православною існує вже багато років так звана змішана православно-католицька богословська комісія, яка цей діалог екуменічний веде, намагається крок за кроком вирішити, чи узгодити позиції щодо цілої низки догматичних питань, канонічних пи-

тань і так далі. Дуже багато тих домовленостей в Україні навіть не є знаними», — додає голова УГКЦ.

Він висловив розуміння, що пріоритетом для ПЦУ зараз може бути «об'єднання православних в Україні між собою».

«Дуже важливим є, щоби ось Православну Церкву України, яка сьогодні є в сопричасті зі Вселенським Патріархатом, поступово визнали всі інші помісні Православні Церкви. Думаю, що це дуже важливо сьогодні для наших братів православних», —

наголосив голова УГКЦ.

У грудні 2022 року Предстоятелі УГКЦ та ПЦУ обговорили можливість створення спільної робочої групи для вивчення реформи церковного календаря. Ця ініціатива спрямована на узгодження переходу на новий календар у контексті підготовки до вшанування 1700-річчя Першого Вселенського Собору в Нікеї, яке відзначатимуть у 2025 році.

У жовтні 2024 року Блаженніший Святослав здійснив офіційний візит до Вселенського Патріарха Варфоломія, під час якого обговорювалися питання екуменічного діалогу та співпраці. Проявом екуменічного діалогу стало те, що 24 грудня 2024 року семінаристи УГКЦ і ПЦУ вперше записали спільну колядку «Нова радість стала».

Фото: Тернопільська єпархія ПЦУ PCU

РОСІЯ ВБИЛА ПОДРУЖЖЯ НАУКОВЦІВ

Подружжя науковців вбила росія під час ранкового обстрілу Києва у перший день нового року.

На жаль, внаслідок ворожої атаки БпЛА загинув видатний нейробіолог Ігор Зима та його дружина — науковиця, докторка біологічних наук Олеся Сокур.

Майже все своє життя родина віддала науці, багато років працюючи в «Інституті біології та медицини» Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Мої щирі співчуття рідним та близьким загиблих, а також усім, хто постраждав від сьогоднішнього ранкового терору. росія — абсолютне зло, яке несе смерть і руйнування. Світ повинен реагувати жорстко й принципово.

«Фейсбук» Оксена Лісового

У листопаді 2022 року в бою за Україну загинув син Ігоря Зими — Андрій, який пішов на війну добровольцем...

- ### КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

 - Президент Зеленський запровадив День міжнародної злагоди і культурного розмаїття, який відзначають 21 травня.
 - Напередодні інавгурації Дональда Трампа, яка відбудеться 20 січня, чинний президент Сполучених Штатів Джо Байден ухвалив рішення щодо фінансової допомоги Україні: «Сьогодні я з гордістю оголошую про виділення майже 2,5 мільярда доларів на допомогу Україні у сфері безпеки, оскільки український народ продовжує захищати свою незалежність та свободу від російської агресії. Міністерство оборони наразі займається постачанням сотень тисяч артилерійських снарядів, тисяч ракет і сотень одиниць бронетехніки, які зміцнять позиції України, коли вона вступить у зиму. За мою вказівкою Сполучені Штати продовжуватимуть невпинно працювати над зміцненням позицій України в цій війні протягом усього терміну мого перебування на посаді, що залишився», — повідомляє 30 грудня президент Джо Байден.
 - США за час президентства Джо Байдена передали Україні військову допомогу на більш як 66 млрд. доларів. Про це повідомляється у відповідному звіті Пентагону, опублікованому в понеділок, 30 грудня.
 - російська влада знайшла ще один спосіб поповнити лави армії — списання боргів за кредитами для тих, хто підписує контракт на службу. Згідно з інформацією, яку оприлюднило Міністерство оборони Великої Британії, новий закон, ухвалений наприкінці листопада 2024 року, дозволяє військовослужбовцям, що вступають на службу після 1 грудня 2024 року, списувати заборгованість за кредитами на суму до 10 мільйонів рублів (приблизно 100 тисяч доларів). Це рішення стосується також подружжя військових.
 - Україна вже виготовляє 96% дронів для фронту. Про це заявив прем'єр-міністр Денис Шмигаль.
 - У 2024 році ЗСУ знищили понад 430 тисяч окупантів, що більше, ніж сумарно за 2022-й та 2023-й роки.
 - Європейська комісія 1 січня заявила, що Угорщина втратила право на допомогу Європейського Союзу обсягом близько 1 мільярда євро через порушення верховенства закону. Раніше ЄС тиснув на країну, щоб вона змінила свої закони, щоб подолати конфлікт інтересів і корупцію.
 - Українці за 2024 рік придбали майже 70 тис. нових авт, що на 14% більше ніж у 2023 році. До ТОП-10 2024 року потрапили: TOYOTA – 10,731 од.; RENAULT – 7,266 од.; SKODA – 5,033 од.; VOLKSWAGEN – 4,899 од.; BMW – 4,833 од.; NISSAN – 2,777 од.; HYUNDAI – 2,618 од.; PEUGEOT – 2,474 од.; SUZUKI – 2,301 од.; MAZDA – 2,256 од.
 - Населення світу 2024 року збільшилося більш як на 71 мільйон осіб. На Новий рік воно становило 8,09 мільярда осіб.
 - 1 січня Україна набула повноправного членства в Міжнародному кримінальному суді. Тепер учасниками Римського статуту МКС є 125 держав.
 - Президент Володимир Зеленський відреагував на атаку РФ в новорічну ніч: «росія навіть у новорічну ніч хвилювало лише те, як зробити боляче Україні. 111 ударних дронів проти наших міст. Більша частина не досягла своїх цілей завдяки нашим засобам ППО, нашим мобільним вогневим групам і системам РЕБ. Але, на жаль, на цей час відомо про одну загиблу людину».
 - Видання «BoxingScene» назвало кращого боксера за підсумками 2024 року. Переможцем у цій номінації став чемпіон світу за версіями WBC, WBA та WBO у надважкій вазі Олександр Усик (23-0, 14 KO).
 - У Кремлі розробляли детальні плани атак на Японію та Південну Корею, спрямовані як на військові, так і на цивільні об'єкти інфраструктури. Про це повідомляє «Financial Times», із посиланням на секретні документи 2013-2014 років. У планах йшлося про 160 потенційних цілей, серед яких атомні електростанції, мости, дороги та стратегічно важливі заводи. Близько половини цих об'єктів – цивільні (зокрема, центральний і регіональний командний штаб збройних сил Японії та Південної Кореї, радіолокаційні установки, авіабази та військово-морські об'єкти), решта цілей є військовими. Секретні документи були взяті з 29 секретних російських військових файлів за період 2008-2014 років.

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9

Phone: (416) 763-3388

Fax: (416) 763-4512

Website: bcufoundation.com

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться

Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada

 @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

Новини, події, вітання та пісні на замовлення

Від понеділка до п'ятниці о 9:00 ранку на хвилі 1320AM

В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6

Телефон редакції: 416-572-8251

Email: sofu.radio@gmail.com

Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

Суспільно-політичний тижневик

Видає Видавнича Спілка "Гомін України"

з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.

Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА

YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 Canada: \$100

3CA: \$120 USD USA: \$120 USD

міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англійського додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

ЯРОСЛАВ ТРОФІМОВ ОТРИМАВ ПРЕСТИЖНУ ЛІТЕРАТУРНУ ПРЕМІЮ ІМЕНІ ПІТЕРСОНА ЗА КНИГУ ПРО ВІЙНУ В УКРАЇНІ

На цьогорічній церемонії вручення Літературної премії імені Пітерсона, що відбулася 30 листопада в історичній будівлі «Old Mill» (Старий Млин) у Торонто, український автор і журналіст Ярослав Трофімов здобув головну нагороду. Він отримав премію за свою книгу «Наші вороги зникнуть: Російське вторгнення та війна за незалежність України», яка стала значущим внеском у висвітлення війни та боротьби України за свободу.

Книга була видана авторитетним видавництвом «Penguin Press» і вже викликала широкий інтерес серед міжнародної аудиторії. Літературна премія Пітерсона, яка присуджується раз на два роки, спрямована на відзначення книг, які допомагають краще зрозуміти питання, пов'язані з Україною, для світового читача. Автор отримав головний приз у розмірі \$25,000, а його видавець – додаткові \$5,000 за публікацію.

Ярослав Трофімов, головний міжнародний кореспондент «The Wall Street Journal», створив працю, що поєднує глибокий аналіз геополітичних реалій із проникливими людськими історіями. Автор, уродженець Києва, розповідає про події війни, які він спостерігав безпосередньо, перебуваючи на передовій. Книга висвітлює ключові моменти російсько-української війни, зокрема битву за Київ, героїчний захист Бахмута, а також боротьбу українського народу за свою ідентичність.

За словами Лесі Шимко, голови журі премії, «...книга Трофімова є винятковою роботою, яка переносить читача від коридорів влади до окопів фронту». Вона наголосила, що «Наші вороги зникнуть» не тільки відображає епічну хоробрість українського народу, але й надає вичерпний аналіз глобальних наслідків війни для міжнародної спільноти.

Цьогорічний конкурс був особливо конкурентним. До короткого списку премії увійшли шість видатних книг, кожна з яких отримала винагороду в \$5,000. У складі журі були провідні експерти: письменник і політолог Олександр Мотиль, канадський літературознавець Марко-Роберт Стех, журналіст Аскольд Крушельницький, літературознавець Надя Герелюк і голова журі канадський політолог Леся Шимко.

Книга Трофімова вже отримала високі оцінки критиків за її здатність поєднувати глибоке дослідження теми із захоплюючим стилем викладу. Вона дає унікальний погляд на драматичні події, які змінили історію України та світу. Історія, яку Трофімов розповідає на сторінках своєї книги, резонує як серед українців, так і міжнародної аудиторії, яка дедалі більше цікавиться питаннями незалежності України, глобальної безпеки та протидії агресії.

На церемонії вручення премії Трофімов зазначив, що ця нагорода є не лише визнанням його роботи, але й шаном усім українцям, які борються за свободу своєї країни. Ця книга є відображенням героїзму, стійкості й сили українського народу, який показав світу, що свобода варта боротьби.

Це не перший раз, коли Ярослав

Зліва: Богдан Лецишин, Аскольд Крушельницький, лауреат Ярослав Трофімов, Леся Шимко, Марко Р. Стех.

Трофімов привертає увагу до важливих глобальних тем. Його журналістська діяльність, зокрема в «The Wall Street Journal», висвітлює складні міжнародні питання, часто через призму людських історій. «Наші вороги зникнуть» не лише документує події російсько-української війни,

ман Вашук. У заході взяли участь фіналісти цьогорічної премії Джон Свіні, Люк Гардінг, Ярослав Трофімов, Михайл Зигарь та спеціальний гість, американський військовий, офіцер армії США у відставці Генерал Бен Годжес. Учасники панельної дискусії детально розповіли про мо-

Зліва: Соня Голіяд, Богдан Лецишин, Генерал Бен Годжес, Леся Шимко, Антон Сестріцин, Оксана Процюк Чиж, Марія Пастернак.

але й слугує важливим нагадуванням про значення правди в епоху дезінформації. Автор наголошує, що Україна є не лише ареною військових дій, але й форпостом демократії та свободи.

Розмова про важливість перемоги України у війні проти підступного ворога продовжилась 1 грудня під час авторської панелі, яку модерував колишній канадський дипломат, а нині бізнес-омбудсмен в Україні Ро-

тиви написання своїх книжок, їх важливість та надали аналіз поточної ситуації. На заході були присутні члени української громади, які мали змогу поставити питання учасникам та отримати вичерпну відповідь. У своїй промові, Генерал Бен Годжес підкреслив важливість підтримки України заходом, адже майбутнє та безпека західного світу залежить від перемоги України у війні проти росії.

Розмова торкнулася не лише по-

точної ситуації, але й глибоких історичних паралелей, що впливають на глобальну безпеку. Люк Гардінг наголосив, що ця війна є не лише боротьбою України за свою незалежність, а й боротьбою за фундаментальні цінності демократії, свободи та права на самовизначення. За його словами, український народ є прикладом незламності та відваги, що надихає демократичний світ.

Михайл Зигарь засудив російський імперіалізм і поділився своїм баченням майбутнього після війни, підкресливши, що перемога України матиме потужний резонанс для усього світу. Він акцентував увагу на важливості протистояння дезінформації, яку активно використовує російський режим. За його словами, правдива інформація та достовірні факти є ключовою зброєю в інформаційній війні.

Ярослав Трофімов, у свою чергу, звернув увагу на те, що економічна підтримка є не менш важливою, ніж військова. Він зауважив, що успішна відбудова України після війни стане доказом того, що демократія та верховенство права можуть процвітати навіть після найжорсткіших випробувань. Його слова були підтримані аудиторією, яка висловила готовність долучитися до ініціатив відновлення країни.

Наприкінці заходу учасники обмінялися думками щодо того, як західний світ може більш ефективно допомогти Україні. Зокрема, Генерал Бен Годжес наголосив, що стабільна та сильна Україна є гарантом стабільності в Європі. Він підкреслив, що подальша військова, фінансова та дипломатична підтримка є критично важливою для досягнення довготривалого миру.

Про Літературний Фонд ім. Пітерсона

Літературна премія імені Пітерсона була заснована канадським меценатом Стенлі Пітерсоном, який прагнув створити фонд з українським корінням і глобальним впливом. Фонд діє під егідою Фондації «Будучність», що базується в Торонто. Окрім головної премії, фонд надає нагороди за переклади книг та пропонує гранти для письменників і видавців, спрямовані на протидію дезінформації та розвінчання російських колоніальних наративів.

Засновник премії, Стенлі Пітерсон, мріяв створити платформу для підтримки української літератури та культурного надбання. Його ініціатива спрямована на визнання праць, які зміцнюють міжнародну обізнаність про Україну та протидіють хибним наративам, що затьмарюють її справжню історію.

Літературна премія Пітерсона вже стала важливим стимулом для сучасних авторів, які працюють над висвітленням актуальних питань через літературу. Книга Трофімова є яскравим прикладом того, як слова можуть змінювати сприйняття та формувати розуміння важливих питань серед глобальної аудиторії.

Зліва: Аскольд Крушельницький, Джон Свіні, Михайл Зигарь, Ярослав Трофімов, Люк Гардінг, Роман Вашук, Генерал Бен Годжес.

Літературний Фонд імені Пітерсона

В ООН ВИРІШИЛИ, ЩО ЗАБОРОНА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ МОЖЕ «ПОРУШИТИ МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ»

ООН розкритикувала Україну за, нібито, відсутність «достатнього обґрунтування» розпуску релігійних організацій, зокрема української православної церкви московського патріархату.

Про це йдеться у доповіді Управління Верховного комісара з прав людини, передає «Главком».

ООН зауважила, що заборона упц мп «порушує міжнародні стандарти», адже, як йдеться у доповіді, «національна безпека не є достатньою підставою для обмеження релігійної свободи за міжнародними договорами».

«Ліквідація релігійної організації є серйозним обмеженням, яке впливає на можливість людей сповідувати свою релігію або переконання спільно з іншими і ставить під загрозу життєздатність громади в цілому. Для такого заходу потрібна наявність

дуже вагомих підстав. Україна не продемонструвала необхідність і пропорційність цього заходу», – заявили в ООН.

У доповіді зазначено, що ухвалений закон надає можливість ліквідовувати релігійні громади на розмитих підставах, які «не забезпечують чіткого розуміння вимог закону». Це, за словами ООН, призводить до того, що вся релігійна громада несе відповідальність за дії окремих осіб.

«Надмірно широке і неоднозначне формулювання може поставити під загрозу право на свободу вираження думок», – йдеться у доповіді.

ООН не вперше дорікає Україні через московську церкву. У 2023 році в ООН заявили, що українські правоохоронці, нібито, не вживають заходів для захисту вірян упц мп. Ілзе Брандс Кегріс, помічниця Генерального секретаря з прав людини, зауважила, що було зафіксовано 10 випадків фізичного насильства та

шість випадків погроз через суперечки між парафіянами різних православних юрисдикцій в Україні.

Як відомо, 24 серпня 2024 року президент Володимир Зеленський підписав законопроект № 8371 щодо заборони діяльності в Україні релігійних організацій, що мають керівний центр у державі, яка здійснює збройну агресію проти України.

РІСУ

Коментар МЗС щодо неправдивих звинувачень ООН в нібито обмеженні Україною релігійних свобод

Міністерство закордонних справ України ознайомилося із 41-ою періодичною доповіддю Управління Верховного комісара ООН з прав людини, оприлюдненою 31 грудня 2024 року.

Відкидаємо висновки ООН щодо

поправок до Закону України «Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій» як такі, що спотворюють дійсність.

Вкотре наголошуємо, що згаданий у доповіді закон не передбачає заборони жодної з існуючих в Україні церков. Він лише не допускає підпорядкування релігійних організацій в Україні керівним центрам, які розміщуються в державі, що здійснила або здійснює збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину її території, а також релігійних організацій, що підтримують збройну агресію проти України.

Нагадуємо ООН, що росія системно використовує релігію як зброю у загарбницькій війні проти України. російська держава через підконтрольну їй рпц освячує звірства проти українців і вихваляє злочинців, які їх скоюють.

➡ В ООН... стор. 10

«СЛАВА УКРАЇНІ!» І СВІТ ВІДПОВІСТЬ: «ГЕРОЯМ СЛАВА!»

➡ Закінчення з стор. 2

скільки противник більший за тебе, важливо, наскільки більша твоя воля. Тоді це захоплює подих усього світу! І всі лідери мені відверто казали: «Ми ніколи такого не бачили – коли повна зала Нотр-Дам-де-Парі аплодує». І це були оплески вам. Усім нашим людям. Ось так звучить повага до України. Ось що таке незалежність.

Це коли ми не віддаємо своє. І коли не забуваємо своїх. Тих, хто в полоні. І ми будемо боротися за кожну людину, яка, на жаль, досі там. І будемо боротися за всіх, кого росія загнала в окупацію, та не змогла окупувати їхні українські серця. І скільки б зло під дулом автоматів не роздавало паспортів, наші люди кажуть: «Ви тут не рідні, ви – тимчасові». І весь той завезений бур'ян не приживеться на нашій землі, не переможе корінних. І я завжди згадую історію про нашого одного українського дідуся, у якого окупанти запитали: «Которий час?» І почули відповідь: «Час звалити з нашої землі». Ось що таке воля всередині, яку просто неможливо окупувати. І я звертаюся до всіх, хто несе в собі цю волю, на тимчасово окупованих територіях. Дорогі українці! Я знаю, що ви зустрічаєте Новий рік за нашим часом і зараз ви чуєте ці слова. У нашому Криму, на Донбасі, в Мелітополі, в Маріуполі – всюди, де чекають Україну. І куди одного дня Україна повернеться, щоб бути разом. І єдине, що розділятиме українців, – це щедро накритий стіл.

Я знаю: за цим столом будуть усі наші люди. Ті, хто зараз за кордоном, але зберегли Україну в собі. Тож сьогодні в першу хвилину нового року у Варшаві, Нью-Йорку чи Буенос-Айресі лунатиме «Ще не вмерла...». В Берліні, Празі чи Токіо сьогодні скажуть: «Слава Україні!» І

світ відповідь: «Героям слава!». Бо Україна не наодинці. Бо з нами – наші друзі. І з перших хвилин цієї війни Америка була з Україною. І я вірю, що Америка буде з Україною і в перші хвилини миру.

Я пам'ятаю розмову з Джо Байденом після російського вторгнення. Я пам'ятаю розмову з Дональдом Трампом після його обрання. Усі розмови з конгресменами, сенаторами, простими американцями, з усіма, хто нас підтримує у США, Європі, світі, – у цих багатьох і різних розмовах завжди була єдність у головному: «Putin cannot win. Ukraine will prevail». Путін не має виграти. Україна переможе.

Я дякую всім американцям за те, що ці слова доводилися справами. Я не маю сумніву, що новий американський Президент хоче й зможе принести мир та покласти край путінській агресії. Розуміє, що перше неможливе без другого. Бо це не вулична розбірка, де треба втихомирити дві сторони. Це повномасштабна агресія божевільної держави проти цивілізованої. І я вірю, що ми разом зі США здатні на цю силу. Змусити росію до справедливого миру. Тобто не забути й не обнулити все, що скоїла росія. Буча, Оленівка, Авдіївка, усі наші знищені міста й села. Ось чому дійсно справедливий мир не може настати за принципом «почнімо з чистого аркуша». Бо рахунок не 0:0. На рахунку – тисячі, тисячі українців, життя яких уквала росія.

І сьогодні серце України всіяне шрамами. Це імена наших полеглих героїв. Не дай, Боже, жодній родині у світі пережити такі втрати. Жодному лідеру у світі я не побажав би пережити ці відчуття – у ту мить, коли передаєш нагороди посмертно. Бачиш очі матері, дружини, дитини воїна, який віддав життя за Україну, і чуєш від них: «Будь ласка, нехай це все буде не даремно». Тисячі на-

ших хлопців і дівчат не пішли в небуття. Вони з нами, вони поруч, завжди, вони дивляться на нас із небес. І ми не маємо права їх підвести й не можемо зрадити їхній подвиг і пам'ять.

І щодня в наступному році я, усі ми маємо боротися за Україну, яка буде достатньо сильною. Бо тільки таку Україну поважають і чують. Як на полі бою, так і за столом переговорів.

Я дякую всім, хто цьогоріч був поруч із нами. Нашим партнерам, союзникам, друзям, лідерам. Дійсно лідерам. Не тому, що так заведено звертатись, а які доводять своє лідерство ділом. Хто не боявся приїжджати в Україну, знаючи, як цінно бачити, що ми пліч-о-пліч. Із ким попри відстань і різницю в часі ми працювали, знаходили рішення і здобували результати. «Петріоти», «ай-ріси», «насамси», «атакамси», F-16, «скальпи», «сторм шедоу». Чеська ініціатива та мільйон снарядів. Данська модель і сотні мільйонів у наше вітчизняне виробництво. 27 безпечових угод і 40 мільярдів на підтримку нашої армії. Європейський Союз і 50 мільярдів на підтримку нашої економіки. «Велика сімка» і рішення про 50 мільярдів доларів заморожених російських активів. Це наша велика міжнародна робота. Це наша велика міжнародна перемога. Дякую партнерам, дякую вам за це, дякую команді. Армія, уряд, Офіс, парламент, регіони, громади, волонтери. Усім, хто робить нашу країну міцнішою всередині, дбає про людей.

Дякую всім, завдяки кому Україна стоїть і вистойть. Подолає свій шлях до миру, сильної України. І до України європейської. І це вже не просто слова – це реальність, яка настала в червні цього року з відкриттям переговорів про вступ України до ЄС. І це історичний результат. Цей шлях

уже безповоротний. І Україна буде у Євросоюзі. І одного дня Україна буде в НАТО й посилить Альянс. Посилить стійкість світу. Єдність Європи, яка визначає долю кожного народу на континенті. І цю єдність мають поважати всі. І Будапешт із Братиславою. Я знаю, і угорський, і словацький народи – насправді вони з нами, з Україною, з українцями, на боці правди. Правду має визнати і влада цих країн. Не треба боятися, що Україна буде у Європі. Треба робити все, аби у Європі не було росії. Її танків, її ракет і зла, яке вона неодмінно понесе далі, якщо Україна не вистойть. Якщо сьогодні росія тисне вам руку, це не значить, що завтра цією ж рукою вона не почне вас убивати. Бо росіяни бояться вільних. Того, що їм не знайомо. Боятися свободи. Вони народилися за путіна, пішли в школу за путіна, пішли служити за путіна й гинуть за його хворі ідеї.

І тому так важливо сьогодні підтримувати всі народи, які відстоюють свободу. Хто не віддає її в Кишиневі. Хто бореться за своє майбутнє у Тбілісі. І я впевнений, настане день, коли всі ми скажемо: «Живе Біларусь!»

Дорогі українці, дорогі українки! Нехай 2025-й стане нашим роком, роком України. Ми знаємо, що мир нам не подарують. Але ми зробимо все, щоб зупинити росію й закінчити війну. Те, чого хотів би кожен із нас.

За кожним із нас – «Україна-мати». І вона заслужила жити в мирі. Я нам усім цього бажаю. І як Президент України, і як громадянин я буду в наступному році робити для цього все. Знаючи, що буду не один. Знаю, що пліч-о-пліч зі мною ви – мільйони українців. Сильні. Вільні. Прекрасні. Незалежні.

3 Новим роком, дорогий народі! 3 Новим роком, Україно! Слава Україні!

ЛИТВА РЕСТАВРУЄ СПАДЩИНУ УКРАЇНИ: ЗА ЧАС ВІЙНИ ВРЯТОВАНО 1,5 ТИС. ОБ'ЄКТІВ

Юрате Сенвайтієне
/ Фото Ю. Стацявичюса / LRT

Від початку війни до Литви було перевезено понад 1,5 тис. культурних і мистецьких цінностей з України. Роботи експонувалися на виставках, організованих Литовським національним художнім музеєм, а деякі з них були досліджені та відреставровані.

Наразі на реставрації перебувають картини однієї з найвідоміших художниць країни Марії Примаченко, тривають переговори про перевезення до Литви дерев'яних вівтарів XV століття з Національного музею мистецтв Богдана і Варвари Ханенків у Києві.

До Литви було привезено сто робіт народної художниці Примаченко (1909-1997), більшість із них виставлено в Музеї Вітаутаса Касюліса у Вільнюсі, а над 15 найпошкодженішими роботами все ще працюють фахівці Реставраційного центру Пранаса Гудінаса.

У жовтні Литовський національний художній музей і Фонд підтримки та благодійності Йонаса Кароліса Ходкявічюса почали збір коштів на відновлення робіт художниці.

Немов на хірургічному столі

«Вони зберігалися в музеї Запоріжжя. Місто сильно постраждало під час війни, і частину робіт вдалося врятувати й перевезти в Західну Україну, звідки ми змогли їх привезти сюди», — розповіла «BNS» про шлях робіт Примаченко до Литви директорка Реставраційного центру Гудінаса Юрате Сенвайтієне.

«Звичайно, до цього нашому реставратору довелося під час війни їхати в Західну Україну, щоб оглянути роботи, оцінити їхній стан і вирішити, чи можна їх узагалі транспортувати. До цього в нас не було більш детальної інформації про їхній стан. Оглянувши роботи і вирішивши, що вони ще транспортабельні, реставратор підготував їх до відправки», — пояснила вона.

За словами Сенвайтієне, кожен твір, що потребує хоча б невеликої реставрації, спершу вивчають — фіксують його стан, пошкодження паперу та фарби, під час технологічних досліджень визначають склад фарби та технологічні параметри паперу. Крім того, роботи вивчаються із застосуванням оптичних методів в ультрафіолетовому та інфрачервоному світлі.

За її словами, дослідники бачать, що художниця спершу малювала все олівцем, виправляла і покращувала малюнок, і тільки потім використовувала фарби.

До Вільнюса приїжджала і директорка запорізького музею, яка сама вивчала роботи Примаченко як мистецтвознавиця. За словами керівника Реставраційного центру Гудінаса, вона була приємно здивована рівнем деталізації технологічних досліджень, проведених у Литві. Українці не вивчали роботи свого художника подібним чином.

«Ми зможемо використати ці дослідження для

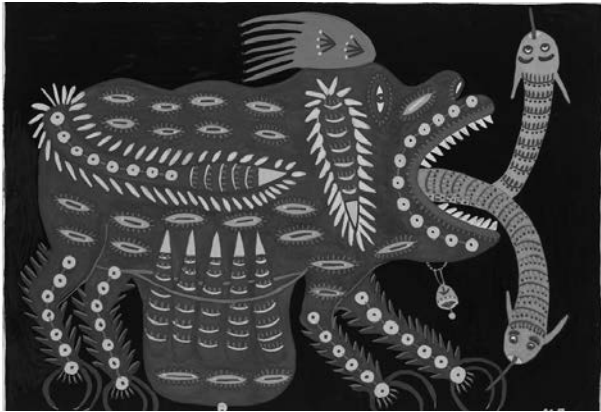
складання повної палітри фарб Примаченко. Це надзвичайно важливі факти творчості. Результати технологічних досліджень — як хімічного аналізу використовуваних фарб, так і ультрафіолетового та інфрачервоного аналізу — дадуть змогу нам і тим, хто їх матиме, а ми ними ділимося, дуже добре відрізнати справжні роботи Примаченка від підробок і захищатися від останніх», — зазначила Сенвайтієне.

Примаченко — одна з найулюбленіших художниць України, її портрет зображений на грошових банкнотах країни, а ЮНЕСКО оголосила 2009 рік її роком.

Вирішують українці

Мистецькі цінності надходять до Вільнюса з Національної художньої галереї імені Бориса Возницького у Львові, Національного музею мистецтв Богдана і Варвари Ханенків у Києві, Національного історико-культурного заповідника «Києво-Печерська лавра», Одеського музею західного і східного мистецтва та інших музеїв.

Керівниця литовської реставраційної групи зазначила, що жодні мистецькі цінності з України, які опинилися на столі реставраційної групи, не були витягнуті з руїн або пошкоджені під час війни. Вони були привезені до Литви із Західної України, куди їх евакуювали з охочених війною регіонів.

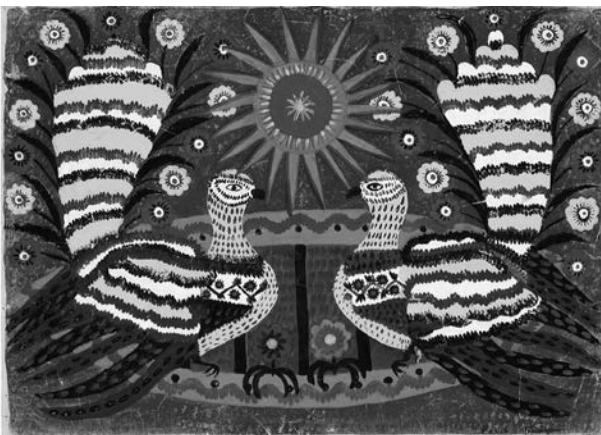

Марія Примаченко: "Будь проклята, ядерна війна!" 1978 г. / Фото надано благодійним фондом "Спадщина творчості родини Марії Примаченко".

За словами голови реставраційної групи, рішення про те, які твори мистецтва підлягають реставрації, ухвалюють фахівці українських музеїв з урахуванням рекомендацій Реставраційного центру Гудінаса.

У центрі вже вивчені та відреставровані привезені з України роботи Франса Хальса (бл. 1581-1666), Франсиско Хосе де Гойї (1746-1828), Альбрехта Дюрера (1471-1528), Лукаса ван Лейдена (1494-1533), Рембрандта (1606-1669) та інших художників.

Також було оглянуто та вивчено понад 650 гравюр із Національного музею Богдана та Варвари Ханенків у Києві, усі цінності було підготовлено до експонування та зберігання. Серед них — гравюри японських художників укійо-е, традиційні

Марія Примаченко: "Чайки в човні", 1965 р. / Фото надано благодійним фондом "Спадщина творчості родини Марії Примаченко".

Після вторгнення російських військ жакливі наслідки війни зачепили музеї, бібліотеки, театри та інші заклади культури і мистецтва України. російська армія руйнує навіть культові споруди — в Україні вже знищено щонайменше 20 храмів, включно з унікальними історичними будівлями / Фото Б. Герджюнаса, LRT.lt

сувої китайського живопису та унікальні ісламські мініатюри.

«Витягнутими з руїн творами займаються насамперед українські реставратори, ми допомагаємо їм і методично, і порадами, ми також неодноразово надсилали реставраційні матеріали», — сказала «BNS» Сенвайтієне.

За її словами, наразі ведеться листування з Національним музеєм Богдана і Варвари Ханенків у Києві з приводу ввезення та реставрації в Литві італійських дерев'яних вівтарних рельєфів XIV-XV століть.

«Вони дуже великі, вже кілька разів реставрувалися і зараз знову дуже сильно пошкоджені. Їхнє транспортування буде доволі складним, насамперед через крихкість предметів, а також через важкий каркас, який був сконструйований у шістдесятих роках двадцятого століття. Зараз ми обговорюємо з українськими фахівцями, як їх привезти», — пояснила директорка Центру Гудінаса.

За словами Сенвайтієне, твори з Реставраційного центру Гудінаса надходять на виставки не тільки після досліджень, консервації та реставрації, а й з усією документацією щодо технологічних досліджень і реставрації. Детальні описи процесів супроводжуються повною фотодокументацією досліджень і реставрації. Повна документація передається власникам творів — українським музеям.

Від початку війни в Україні 2022 року фахівцями Реставраційного центру Гудінаса було вивчено, визначено стан, підготовлено до виставок і довготривалого зберігання 1,5 тисячі творів з України, значна їхня частина була технологічно досліджена та відреставрована.

«Це дуже багато, тому що ми не припиняємо наші планові роботи. Усе, що заплановано, і всі зобов'язання перед іншими литовськими та зарубіжними музеями виконуються, вони не відкладаються», — наголосила директорка.

За словами кваліфікованого експерта та реставратора творів мистецтва на папері Егле Пішчікайте, байдуже, чиїми роботами опікується реставратор — світової знаменитості чи маловідомого митця, — на реставрацію витрачають однакові зусилля та час, до кожного твору виявляють однакову повагу.

Однак робота з творами з України, за її словами, створює додатковий сенс.

«Важливе не значення автора. Наша реставрація сприяє збереженню культурної спадщини України як частини європейської та всесвітньої спадщини. Тому ця робота не схожа на інші й виняткова», — сказала Пішчікайте агентству «BNS».

Текст і фото: «BNS, LRT.lt»

ОЛЕГ СИНЮТКА: МИНУВ РІК ВІД ЗНИЩЕННЯ МУЗЕЮ ШУХЕВИЧА, А ВЛАДА ТАК І НЕ РОЗПОЧАЛА ЙОГО ВІДБУДОВУ

Минув рік після ракетної атаки російських окупантів на Музей Романа Шухевича у Львові, однак і досі історична пам'ятка лежить руїною. Про це на своїй сторінці у мережі «Facebook» пише народний депутат з фракції «Європейська Солідарність» Олег Синютка. Він нагадує, що Петро Порошенко одразу ж запропонував профінансувати відбудову Музею, однак львівські очільники вважають за краще нічого не робити.

«1 січня 2024 року московські Шахеди хотіли знищити пам'ять про генерала. Але вони знищили тільки будівлю. На жаль, пройшов рік, але міська влада Львова, яка обіцяла відновити цю будівлю, нічого так і не зробила. Як завжди проводили конкурси, як завжди запросили тих, хто буде збирати гроші, але забули, що 2 січня 2024 року фонд Порошенка запропонував можливість профінансувати повністю відновлення цього місця, відновлення пам'яті про генерал-хорунжого УПА, відновлення місця, де він прийняв останній бій, в такому вигляді, як воно було 5 березня 1950 року», – пише

для України пам'ять про лідерів національного визвольного руху – це не менша зброя, аніж дрони чи снаряди. Саме тому одразу після варварської атаки ворога на Музей Фонд Порошенка запропонував фінансову допомогу для якнайшвидшої відбудови зруйнованої пам'ятки, а відповідний гарантійний лист передали керівництву установи.

народний депутат. «Я переконаний, що міська влада повинна пришвидшити свої дії і не ховатися за конкурсами, не ховатися за обговореннями, а просто взяти і робити, щоб відновити це місце. І повернутися до пропозиції Фонду Порошенка, який готовий профінансувати ці роботи», – наголошує Синютка.

Фонд Порошенка у своїй заяві зазначає: для московського режиму імена Романа Шухевича чи Степана Бандери – це як ладан для чортів. А

«Ідея відновлення будинку була підтримана на зустрічі громадськості 17 січня 2024 року у Львові, в історичному музеї, зокрема донькою Романа Шухевича Марією Трильовською, головою Братства ОУН-УПА Богданом Боровичем, дисидентом та громадським діячем Мирославом Мариновичем, народними депутатами України, депутатами Львівської

речі. Саме тому одразу після варварської атаки ворога на Музей Фонд Порошенка запропонував фінансову допомогу для якнайшвидшої відбудови зруйнованої пам'ятки, а відповідний гарантійний лист передали керівництву установи.

5 березня 2025 року виповниться 75 років від дня героїчної загибелі легендарного командира УПА. Було б дуже символічно, справедливо і правильно вшанувати пам'ять Шухевича не на руїнах, а у відбудованому музеї – йдеться у заяві.

«Перше і найважливіше, що має бути зроблено — відновлено цей будинок у такому вигляді, в якому він був до того, коли його зруйнували російські Шахеди. В нас немає мо-

обласної та міської рад», – нагадують у Фонді.

«Ідея відновлення будинку була підтримана на зустрічі громадськості 17 січня 2024 року у Львові, в історичному музеї, зокрема донькою Романа Шухевича Марією Трильовською, головою Братства ОУН-УПА Богданом Боровичем, дисидентом та громадським діячем Мирославом Мариновичем, народними депутатами України, депутатами Львівської

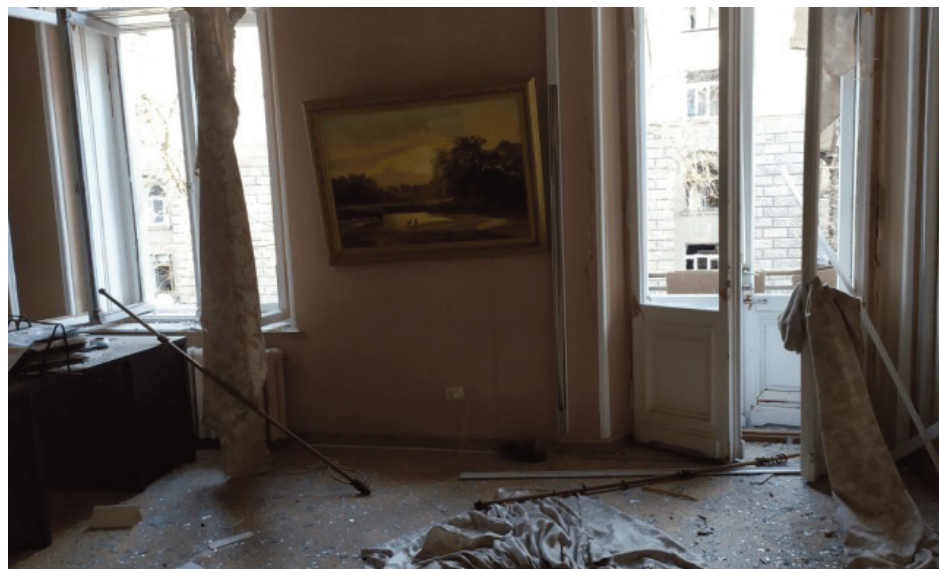
«Ідея відновлення будинку була підтримана на зустрічі громадськості 17 січня 2024 року у Львові, в історичному музеї, зокрема донькою Романа Шухевича Марією Трильовською, головою Братства ОУН-УПА Богданом Боровичем, дисидентом та громадським діячем Мирославом Мариновичем, народними депутатами України, депутатами Львівської

Текст і фото:
«Європейська солідарність»

РАШИСТИ АТАКУВАЛИ БУДИНОК ПИСЬМЕННИКІВ У КИЄВІ

В результаті атаки рашистських шахедів вранці 1 січня зазнав ушкоджень Будинок письменників України: вибито практично всі вікна, частково ушкоджений фасад а також окремі кабінети в середині приміщення. Постраждалих, на щастя, нема.

Фото пресслужби НСПУ

51-Й ШТАТ І ПРЕМ'ЄР-ХОКЕЇСТ. ЯК ЗАЯВИ ТРАМПА ПРО КАНАДУ ВПЛИВАЮТЬ НА КРАЇНУ

Новообраний президент США Дональд Трамп уже кілька разів пропонував Канаді стати 51-м штатом США, а прем'єра країни Джастина Трюдо, насміхаючись, іменував губернатором. В одному з останніх дописів він запропонував на пост голови уряду країни колишнього хокеїста Вейна Грецькі. Громадськість та ЗМІ вважають дописи тролінгом. Проте заяви Трампа лунають на тлі зростання в Канаді невдоволення діями прем'єра країни Трюдо. А опозиція вже навіть робить перші кроки до його відставки.

У різдвяному пості 26 грудня Дональд Трамп вчергове розкритикував прем'єра країни Джастина Трюдо. І запропонував обрати прем'єром країни в минулому відомого канадського хокеїста та тренера Вейна Грецькі.

«Я щойно зустрівся з Вейном Грецькі. "Великим", як його називають у хокейних колах, — написав Трамп у власній соцмережі, Truth Social. — Я сказав: "Вейне, чому б тобі не балотуватися на пост прем'єр-міністра Канади (...) — ти легко переможеш, тобі навіть не доведеться вести кампанію"».

Грецькі є уродженцем канадського міста Брентфорд, розташованого в провінції Онтаріо. Раніше колишній хокеїст ніколи не висловлював політичних амбіцій.

«У нього не було жодного інтересу, але я думаю, що народ Канади має почати рух DRAFT WAYNE GRETZKY (укр. чернетка Вейна Грецькі. — Ред.), — написав Трамп. — Було б так весело подивитися!».

Також Трамп у серії святкових постів вчергове висміяв прем'єр-міністра Канади Джастина Трюдо, якого він знову назвав губернатором. Новообраний президент написав, що «якщо Канада стане нашим 51-м штатом, мита для неї буде скорочено більш ніж на 60%, її бізнес негайно збільшиться вдвічі і вона матиме військовий захист», якого не було в жодної країни у світі.

Заяви Трампа та відставка Фріланд

Трамп уже неодноразово називав Трюдо губернатором: уперше він зробив це після візиту канадського прем'єра в резиденцію новообраного президента в Мар-а-Лаго 30 листопада. Вони обговорювали подальші

торгові відносини двох країн, адже майбутній очільник Білого дому пообіцяв запровадити тарифи 25% на канадський та мексиканський імпорт, якщо ці дві держави не зупинять потоку мігрантів та нелегальної торгівлі наркотиками у США. Тоді Трюдо сказав, що такий тариф зруйнує економіку Канади. На що Трамп відповів: «Тобто ваша країна не зможе вижити, якщо не обдере США на 100 мільярдів доларів?».

Після зустрічі новообраний голова американської держави написав: «Було приємно поговорити вчора ввечері з губернатором Джастином Трюдо з Великого штату Канада. Я нетерпляче чекаю нової зустрічі з губернатором, щоб ми могли продовжити наші поглиблені переговори щодо тарифів та торгівлі, результати яких будуть справді дивовижними!».

Удруге Трамп назвав Джастина Трюдо губернатором після резонансної відставки міністерки фінансів та віцепрем'єрки Канади Христі Фріланд. У заяві про звільнення вона заявила: саме розбіжності з Трюдо щодо реакції на заяви Трампа змусили її піти у відставку. У документі Фріланд звинуватила канадського прем'єра у виборі «дорогих політичних хитрощів», замість усунення загрози, яка походить від «агресивного економічного націоналізму» Трампа.

У відповідь Трамп знову називає Трюдо губернатором та заявляє, що поведінка Христі Фріланд «була абсолютно токсичною і зовсім не сприяла укладенню угод, які були б вигідні вкрай нещасним громадянам Канади».

Джастин Трюдо не відповів прямо на неодноразове відкрите глузування. Та 26 грудня опублікував посилання на відео від 2010 року, де американський журналіст «NBC» Том Брокау роз'яснює значення Канади для США.

«Трохи інформації про Канаду для американців», — написав Трюдо в пості на «Х».

У відеоролику, який був уперше показаний під час Олімпійських ігор у Ванкувері, пояснюють схожість двох країн, масштабні торговельні відносини та розповідають про участь канадських військових у Другій світовій війні та бойових діях в Афганістані. «У найтемніші часи Канада була з нами, — каже журналіст у відео. — За довгу історію суверенних сусідів ніколи не було таких

близьких, продуктивних і мирних відносин, як між США та Канадою».

Криза лібералів та уряду Трюдо

Відставка Христі Фріланд послабила позиції власне Трюдо: критикувати прем'єра почали всередині його Ліберальної партії. Пролунало кілька заяв, що він має залишити пост лідера політичної сили, а отже, і прем'єр-міністра.

Закликали до відставки Трюдо й лідери опозиційних сил. Очільник Консервативної партії Канади П'єр Полієвр сказав, що потрібно якнайшвидше провести федеральні вибори. «Усе виходить з-під контролю. Ми просто не можемо так продовжувати», — наголосив він.

Ризик відставки уряду збільшився після того, як лідер Нової демократичної партії Джагміт Сінгх заявив у парламенті, що він вживе заходів для відставки чинного Кабінету міністрів та проведення виборів.

Джастин Трюдо — лідер Ліберальної партії Канади — очолює уряд меншості: його партії належать 153 місця із 338 у Палаті громад. Для ведення політики їм потрібна згода інших парламентських сил, і Нова демократична партія до середини грудня підтримувала лібералів.

Після цього консерватори зауважили, що хочуть прискорити відставку Трюдо і для цього готові проводити засідання комітетів й під час парламентських канікул.

Зокрема, комітет із державних рахунків Палати громад розпочне засідання сьомого січня, щоб розглянути вотум недовіри ліберальному уряду та проголосувати за нього, — повідомив голова комітету Джон Вільямсон у листі до членів комісії.

«Тепер очевидно, що ліберальний уряд не має довіри парламенту. Консерватори, члени Квебекського блоку та НДП, які репрезентують більшість парламентаріїв, оголосили, що проголосують за недовіру ліберальному уряду», — заявив Вільямсон.

До складу комісії під керівництвом Вільямсона входять п'ять депутатів-лібералів, чотири депутати-консерватори та по одному від НДП та Квебекського блоку.

Канадський уряд має показати, що має довіру обраної Палати громад. Голосування щодо бюджету та інших видатків вважається мірою довіри. Якщо фінансові документи не за-

тверджують, Кабінет міністрів має піти у відставку. Практично у всіх випадках виборча кампанія розпочинається негайно.

За графіком, парламентські вибори мають відбутися наприкінці жовтня 2025 року.

Візит канадських міністрів до Мар-а-Лаго

Слідом за Джастином Трюдо міністри з його уряду намагалися відмовити команду Дональда Трампа запроваджувати високе мито на канадську продукцію. 27 грудня до Мар-а-Лаго завітали голови Міністерства фінансів та МЗС — Домінік Леблан і Мелані Жолі. Вони зустрілися з кандидатом Трампа на посаду міністра торгівлі Говардом Лютником та з губернатором Північної Дакоти Дагом Бергумом, якого Трамп обрав на посаду голови Міністерства внутрішніх справ.

Канадські урядовці назвали переговори «продуктивними» і заявили, що відбудуться подальші обговорення. Проте посадовець із Канади сказав «АР», що американці, як і раніше, стурбовані дефіцитом у торговельних відносинах США та Канади. Торік він становив \$75 млн.

Під час зустрічі в Мар-а-Лаго Трюдо заявив Трампу, що американці також постраждають, якщо обраний президент реалізує план із запровадження масштабних мит на канадську продукцію. Адже Канада є «основним напрямком експорту для 36 штатів США». А доля Канади в імпорті сирої нафти та електроенергії становить 60% та 85% відповідно. Тільки провінція Альберта відправляє до Сполучених Штатів 4,3 мільйона барелів нафти на день. Споживають же США близько 20 мільйонів барелів щодоби.

Наркоторгівля та потік мігрантів із Канади є набагато меншими, ніж з Мексики. Якщо на канадському кордоні протягом року митні агенти США вилучили близько 20 кг фентанілу, то на мексиканському кордоні цей показник сягнув понад дев'ять тонн. За даними прикордонного контролю США, з Мексики до Сполучених Штатів за рік намагалися нелегально потрапити 1,5 мільйона людей, тоді як із Канади — близько 24 тисяч.

Оксана Вітер,«RFI»

В ООН ВИРІШИЛИ, ЩО ЗАБОРОНА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ МОЖЕ «ПОРУШИТИ МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ»

➡ Закінчення з стор. 6

У цьому контексті, українська держава має обов'язок захисту своїх громадян від деструктивного впливу держави-агресора, зокрема з використанням релігійних організацій, які в російській федерації зрощені з державою і прямо проголосили своєю метою знищення української державності, культури, ідентичності.

Закон переслідує легітимну мету, є необхідним у демократичному суспільстві, передбачає де-

мократичну процедуру, в якій останнє слово належить суду; є найменш обтяжливим, оскільки не накладає тягаря на совість віруючих, а лише виводить їх з-під тиску російської православної церкви, яка, що підкреслюється в Резолюції ПАРС, «є ідеологічним продовженням злочинного режиму».

Нагадуємо ООН, що саме росія в ході своєї загарбницької війни вчиняє численні злочини проти релігійних свобод, що включають зокрема навмисні вбивства вірян і релігійних діячів, руй-

нування релігійних споруд та святих місць по всій території України, переслідування релігійних громад, які не належать до російської православної церкви на тимчасово окупованих територіях України.

Розраховуємо на те, що у своїх доповідях Моніторингова місія ООН з прав людини надаватиме надалі об'єктивні оцінки реальній ситуації зі свободою релігії в Україні та продовжить фіксувати російські злочини проти українських вірян, релігійних громад і лідерів, церковного майна.

CHRISTMAS GREETINGS FROM THE PRESIDENT OF UKRAINE

24 December 2024

This is the sound of light. This is the sound of a miracle. This is the sound of life. This is the sound of Christmas. Our "Shchedryk." Our Leontovych. Our history, which carries especially profound symbolism in times of war.

The great Ukrainian composer Mykola Leontovych spent several years living and working in the city now known as Pokrovsk. There, he taught music to children, formed a choir, and it was in that very place that he composed the second edition of "Shchedryk," which is heard in every corner of the world these days. This is how a Ukrainian gifted the world the musical spirit of Christmas.

And may everyone in the world remember Ukraine when they hear it. The way we are fighting today for the main symbol of this holiday – for hope and for the triumph of life. On our land, in every city and town, including Pokrovsk.

The divine music composed there and the evil that Russia brought there sharply illustrate the difference between us and them.

We strive to create, while for some, the meaning of life is to sow death. We seek har-

mony, seek justice – we want peace.

All we need is to live peacefully on our own land, to see the sun, our sky, and in it – a Christmas star, not Iranian Shahs and Russian missiles. But for some, life feels "boring and lacks excitement." These words are proof of how far they are from God, from Christianity, and from true faith. And this is proof of why their bondage and darkness will lose. We know this. The world knows this.

And God knows this. Evil will be defeated. Ukrainians believe this and pray for it – pray for all this evil and filth to vanish from our land forever.

And Ukrainians undoubtedly deserve it.

Dear nation!

Tonight is a very special evening. Christmas Eve.

And this is our third Christmas during wartime. Our great Ukrainian family cannot fully celebrate it the way we would like to, the way it should be celebrated.

Not all of us are home, unfortunately. Sadly, not everyone has a home. And tragically, not everyone is with us. Yet, despite all the hardships brought by the enemy, they have failed to take or destroy what matters most – our hearts, the light within us, our faith in goodness and mercy, and the humanity

that lives in each of us.

We have not lost our values, and that is why today we honor all those who gave their lives defending us. We pray today for everyone on the frontlines – to return alive. For all those in captivity – to come back home. For all those Russia has driven into occupation. For all those it

has forced to leave. For all those who face hardships but have not lost Ukraine within themselves – and because of that, Ukraine will never lose them.

That is why, no matter where we are today, we are definitely together. For the second time, we celebrate Christmas on the same date as one big family, one country. For the second time in modern history, Christmas unites all Ukrainians. Today we are side by side. And we will not get lost. Whether in person or in our minds, we will greet each other, call our parents, kiss our children, hug our loved ones, and remember those close to us. In person, from afar, or in our hearts – Ukrainians are together today. And as long as we do this, evil has no chance. This unity and warmth toward one another are the true spirit of Christmas – the unique atmosphere that

we will preserve within ourselves and share with those around us. With everyone we love. With everyone who is so dear to us.

And today, that means every Ukrainian.

Merry Christmas to all of you!

May the light of faith shine in our souls, may our hearts be filled with hope, and may every home be blessed with love and abundance. May the Lord protect you, your families, and our Ukraine.

With His help, may all the evil that entered our home disappear, replaced by goodness and justice. May there be peace and prosperity.

And may every child be healthy, delight in their gifts, smile, and – despite everything – feel the joy of this holiday. And may the most precious thing – the sparkle of happiness in children's eyes – be seen.

This is what we are fighting for.

This is what we are praying for.

This is what we deserve. Merry Christmas, dear Ukrainians!

Christ is born! Glorify Him!

BETRAYING UKRAINE FOR 'BLOOD GAS'

On January 1, Ukraine can sever one of its last remaining ties with Russia if it ignores a last-minute campaign by Moscow's friends in the West.

By Sergiy Makogon, Aura Sabadus, and Benjamin Schmitt
December 19, 2024. CEPA

Over the past 50 years, Russia has abused Ukraine and Europe's dependence on gas supplies and transit revenues to extort political concessions, spread corruption, and exert malign influence. It cut off exports on numerous occasions, triggering disruption across Europe and freezing millions of consumers during exceptionally harsh winters.

Since 2022, it has waged not just a full-scale hot war against Ukraine but also sought to undermine Western support for Kyiv by weaponizing gas exports and generating an energy supply crunch of unprecedented proportions across Europe.

Furthermore, the Russian Federation has extended its long-term strategy of energy weaponization to its logical culmination in Ukraine – overt military strikes against Ukrainian civil energy infrastructure, which has exacerbated

an already catastrophic humanitarian situation.

Putin's Kremlin has also ratcheted up its sabotage against energy and critical infrastructure installations across NATO member states.

Despite reams of evidence that Russia uses gas exports to inflict harm on Europe, buyers in Moscow-friendly countries are now pressuring Ukraine to continue the transit from 2025. It is no exaggeration to describe this contaminated product as blood gas; like the African blood diamonds mined to fund wars, this gas will be funding Russia's aggression against ordinary Ukrainians.

As Russia continues to kill, deport, and torture thousands of Ukrainians, seeking to transit Russian gas to Europe would be highly contentious and geopolitically dangerous. It would lead many, no doubt including the new US administration, to question European seriousness about aiding Ukraine.

To disguise their intentions, buyers in Hungary and Slovakia have been claiming the gas entering Ukraine from the east would be of non-Russian origin.

CEPA fellows including Benjamin

L. Schmitt, Sergiy Makogon, and Aura Sabadus, have written extensively on this topic in recent months, demonstrating that gas transiting Ukraine to Europe and rebranded under any other label would be still Russian gas.

These have included analyses of the plans of blood gas consumers to untruthfully label supplies as non-Russian.

The purported benefits of continuing the export of "cheap" gas under any disguise would be far outweighed by the incalculable risks.

In Ukraine's case, the revenue from transit would be a paltry 0.5% of the country's annual GDP, or about \$800m, but that would be dwarfed by the \$6.5bn raked in by Russia annually, a flow of cash that helps replenish its war machine. Those inside Ukraine who argue for a new deal, both for the money and for peace with neighbors to their west, would be grievously mistaken.

It is meanwhile simply preposterous to argue, as some do, that the continuation of the transit would offer a security guarantee, as Russia would have a stake in preserving the flows to Europe.

Russia always put itself first. "The transit was due to stop in 2020 when Russia planned to launch its Nord Stream 2 project to Germany to replace transit through Ukraine and isolate it politically," said CEPA Senior Fellow Sergiy Makogon. "The negotiating team of which I was part (as CEO of the company shipping the gas), believed that maintaining the transit would protect Ukraine from a full-scale Russian war. We were wrong. The Ukrainian transit continued but failed to protect Ukraine from Russian aggression," he added.

Cheerleaders argue the continuation of transit would allow access to cheap gas and restore Europe's competitiveness. "In fact, Europe's soaring cost of living since the start of the war was very largely caused by Russian aggression. The severance of gas without warning in 2022 provoked an energy crisis which forced the EU to fork out €850bn (\$892bn) in consumer subsidies to mitigate the impact," said Aura Sabadus, CEPA Senior Fellow.

➤ Betraying... page 2 UE

OLEKSANDR USYK: THE UKRAINIAN CHAMPION WHO CAN HOLD HIS BREATH LONGER THAN YOUR AVERAGE DOLPHIN

While most boxers stick to skipping rope and sparring, the heavyweight champion casually holds his breath for 4 minutes and 40 seconds—between winning multimillion-dollar fights and rethinking what it takes to be a true champion.

Yevheniia Martyniuk
December 24, 2024
Euromaidan Press

The boxing world witnessed something special last Saturday as Oleksandr Usyk faced Tyson Fury in what fans called “the fight of the millennium.” The 37-year-old Ukrainian didn’t just defend his heavyweight titles – the WBA Super, WBC, WBO, and The Ring – he proved why he’s at the top of the sport.

Their first bout in May ended with Usyk winning by split decision, leaving room for debate. This time was different. After twelve rounds of masterful boxing, all judges agreed: Usyk wasn’t just the winner, he was the better fighter.

His journey to the top has been a wild ride – full of unlikely twists, perfect timing, and the kind of determination that turns sparring partners into champions.

“I am very feel”: Usyk’s bad English made a perfect meme

Before diving into his story, you need to understand something about Usyk – he’s probably the most entertaining champion boxing has seen in years. “How do you feel?” asked a journalist before a 2015 fight. “I am very feel,” replied Oleksandr Usyk with a grin, creating boxing’s most endearing catchphrase.

Years later, when even Cristiano Ronaldo referenced this moment in conversation with Usyk, the boxer – now much better in English – smiled and repeated his famous phrase. Just for fun. Because that’s who Usyk is.

Usyk started as just another sparring partner

Usyk wasn’t always the star of the show. He was just a sparring partner on the Ukrainian national team back then. But then fate played its hand—

one guy got caught doping, another broke his hand, and suddenly Usyk got his shot.

But here’s the kicker – he was fighting guys 7-8 kilograms heavier because he didn’t have time to bulk up. And he was winning.

This pattern of turning challenges into opportunities would define his career. After a disappointing second-round loss to Italy’s Clemente Russo in the 2008 Beijing Olympics, Usyk responded by winning both European and World Championships. The story came full circle at the 2012 London Olympics, where he defeated Russo for the gold medal.

His training methods are kind of insane

Usyk’s approach to training seems designed to redefine what’s possible. While most people struggle to hold their breath for a minute, this man casually goes without air for 4 minutes and 40 seconds—longer than some sea creatures! While larger dolphins like the bottlenose can stay underwater for 8-10 minutes, Usyk’s lung capacity actually surpasses smaller cetaceans like the Maui dolphin, which typically surfaces every 2-3 minutes.

Before fighting Anthony Joshua in Saudi Arabia, he cycled 100 kilometers in 40-degree Celsius heat. He once swam 10 kilometers over five hours before a London press conference. Because apparently, regular training is too mainstream for Usyk.

His ring walks are equally insane

If you thought Usyk’s training was unconventional, wait till you see his ring entrances. This guy doesn’t just walk to the ring – he turns every entrance into a performance art piece.

For his first clash with Fury in May 2024, he showed up dressed as a 17th-century Ukrainian Cossack warrior. We’re talking full traditional gear in-

spired by historical leader Bohdan Khmelnytskyi himself.

But he wasn’t done yet. For their December rematch, Usyk took things to a whole new level. Picture this: he walks out wearing this incredibly detailed Ukrainian outfit while a live choir belts out an ancient Cossack battle hymn mixed with techno beats. His robe was decked out in blue and yellow patterns with a massive Tryzub symbol – Ukraine’s national emblem. Because apparently, regular entrance music is also too mainstream for Usyk.

First, Usyk wanted to become an actor

Here’s something most people don’t know: Usyk nearly went to theater school instead of boxing. Boxing won out, but he never abandoned his artistic ambitions. After starting with a role in a 2017 Ukrainian film, *The Fight Rules*, and voicing cartoon characters, he’s about to hit Hollywood big time.

In 2025, you’ll see him alongside Dwayne “The Rock” Johnson in *The Smashing Machine*, where he portrays a Ukrainian MMA fighter.

And his first love was actually football

Growing up in Simferopol, now Russian-occupied Crimea, young Usyk dreamed of football glory until financial constraints forced him to quit the sport. But his passion never faded.

Today, he’s not just a fan—he signed a professional contract with a Ukrainian club, FC Polissia Zhytomyr, and made his debut in 2022.

These days, he’s also a businessman

The recent bout with Fury earned Usyk \$114 million, but he isn’t just about boxing money. He’s built a business empire that employs a hundred people. He’s got merchandise lines, a promotion company, and even created a social network for boxers to find sparring partners.

Look for the guy with the Cossack haircut

You can’t miss Usyk in the ring – his traditional Cossack hairstyle (the mohawk-like “oseledets”) has become his signature.

He’s transformed the Ukrainian warrior tradition into a global brand, introducing millions to Ukrainian culture through both his appearance and his victory Hopak dance – as Ukrainian as borsch.

Beyond the ring, Usyk is a family man – a devoted father of four and a man of deep faith. He’s emerged as one of Ukraine’s most powerful voices on the global stage, especially as his country fights against Russian aggression.

Here’s another thing about Usyk – he could have had an easier path. When Russia occupied Crimea in 2014, many athletes from the peninsula faced a choice. Some stayed, some took Russian citizenship, some left. Usyk packed his bags and moved his family to Kyiv.

It wasn’t a comfortable choice. He left behind his home, his training base, and many friends. But when asked about it, Usyk answered in his characteristically straightforward way: “I’m from Crimea. But Crimea is Ukraine.” Simple as that.

Now look at him today – strutting into the ring in wildly creative outfits that always feature Ukrainian elements, from traditional patterns to Cossack symbols. It’s not just for show. Every entrance tells the same story: this is who I am, this is what I choose to be – a Ukrainian athlete bringing his nation’s fighting spirit to the global stage. Very feel, indeed.

Yevheniia Martyniuk is an editor at Euromaidan Press. She got her Political Science and Journalism degrees at the National University of Kyiv-Mohyla Academy.

BETRAYING UKRAINE FOR ‘BLOOD GAS’

From page 1 UE

To put these figures in context, the value of the subsidies to deal with the Russian energy crisis was nearly seven times higher than the total financial support disbursed by the EU to Ukraine since the full-scale invasion. “The stakes couldn’t be higher,” said Benjamin L. Schmitt, Senior Fellow at both CEPA and the University of Pennsylvania’s Kleinman Center for Energy Policy. “Continuing Russian gas transit in any form — whether through an overt contract extension with Kremlin-controlled Gazprom, or under any other name, but still de facto Russian — would be dangerous for Ukraine.” Schmitt warned that “any extension of Russian gas transit by Ukraine would undermine the real need to send the

message to (especially) Western European leaders that there cannot be a return to energy business as usual with Putin’s Russia. It would give a talking point that Ukraine can ill-afford — fair or not — to German and even US lobbyists calling for a resurrection of the Nord Stream pipelines, that if Ukraine won’t quit the Russian gas habit, why should they?”

As for the argument from Kremlin-friendly Slovakia that importing gas from alternative sources in Western Europe would incur an additional €220m in costs is both shortsighted and disingenuous.

For a country of 5.5 million people, this translates to an extra €3.30 per person per month — the price of a cup of coffee.

Ukraine is paying an incomparably higher price: the destruction of cities,

energy infrastructure, loss of innocent lives, and a relentless battle for its sovereignty against Russian aggression. “Is the inconvenience of slightly higher energy bills truly more burdensome than the cost of freedom

and human dignity that Ukraine shoulders every single day?” Makogon said. “Supporting Ukraine by reducing dependency on Russian gas isn’t just a financial decision; it is a moral imperative. It’s a small price to pay for standing on the right side of history.”

Sergiy Makogon is a Non-resident Senior Fellow at the Center for European Policy Analysis (CEPA.) He is a seasoned executive and energy expert with over 20 years of expertise in the Ukrainian and Central and Eastern European (CEE) gas markets, as well as European security.

Dr. Benjamin L. Schmitt is a Senior Fellow at the Department of Physics and Astronomy and the Kleinman Center for Energy Policy at the University of Pennsylvania, a Senior Fellow for Democratic Resilience at the Center for European Policy Analysis, a fellow of the Duke University “Rethinking Diplomacy” Program, and a Term Member of the Council on Foreign Relations. (Twitter: @BLSchmitt).

Aura Sabadus is a Non-resident Senior Fellow with the Democratic Resilience Program at the Center for European Policy Analysis (CEPA). She works as a journalist specializing in European energy markets for the London-based Independent Commodity Intelligence Services (ICIS), a global energy and petrochemicals news and market data publisher.

«СЛУЖИВ ПРИНЦИПАМ ЦІЄЇ КРАЇНИ»

ВETERАН ЗІ США ПРО ВТРАТУ ЗОРУ НА ВІЙНІ В УКРАЇНІ ТА ПЕРШІ ДНІ В БУЧІ

Практично втратив зір, захищаючи Україну. Американець Манус Маккефрі прибув в Україну у перші дні повномасштабного російського вторгнення. Він був одним з перших військових, що зайшов у звільнену Бучу. Досі згадує про це зі сльозами на очах.

Як Манус допомагає українській армії зараз і навіщо вивчає українську мову, дізнавалася журналістка "Голосу Америки Українською" Іванна Підборська, яка відвідала хлопця у його рідному місті Парма, штат Огайо.

Манусу Маккефрі — 23 роки, а він вже встиг повоювати і в Афганістані, і в Україні.

"Я хотів продовжувати воювати до кінця війни. Але, на жаль, мої травми змушують мене відмовитися від безпосередніх бойових дій", — розповідає він про війну в Україні.

Ціна бути солдатом

Після поранення Манус бачить лише на одне око й не зовсім чітко. Але могло бути й гірше, каже він, така вже ціна — бути солдатом.

Це сталося наприкінці квітня 2022 року в м. Оріхів Запорізької області. Артилерійський снаряд влучив у бетонну стіну навпроти обличчя тоді 20-річного Мануса: "Як жменя каменів ніби хльоснула мені по обличчі, однак це не було так сильно боляче. А також ніби вибух мене вдарив кулаком у голову. Частина мого черевика розплавилась, тож черевик ніби почав відставати, і я думав, що мені відірвало пальці на ногах. Я був під таким сильним адреналіном, що навіть не міг відчувати, де я насправді був поранений".

Спочатку Манус не знав, що втратив зір: думав, це кров залила йому очі. Тому в інтерв'ю на лікарняному ліжку в Запорізькій області казав, що хоче повернутися на війну.

Це відео у соціальній мережі "Твітер" тоді побачив американець Джей, друг Мануса. Він впізнав товариша й повідомив про його поранення батьків хлопця, які тоді ще не знали, що їхній єдиний син ледь не загинув від російського снаряда.

Батько пораненого військового Манус Маккефрі старший згадує, як відразу вирушив на пошуки сина після новини про його поранення: "Я полетів до Польщі, щоб спробувати з'ясувати, де він. Я знав, що він був поранений на південному сході України. Це все, що я знав", — при-

Фото - Манус Маккефрі

гадує він.

Батько побачив Мануса вже в лікарні у Києві. А за кілька тижнів разом повернулися додому в Огайо. Після кількох операцій у США Манус зрозумів, що його зір вже не

Фото - Манус Маккефрі

повернеться, він може обмежено бачити і лише на одне око.

Іванна Підборська, журналістка "Голосу Америки": Манусе, ти — американець. Ти заступився за іншу країну і втратив своє здоров'я заради іншої країни.

Манус Маккефрі, поранений військовий: Ну це ПОКИ ЩО не моя країна. Але сподіваюся, що одного дня я зможу там жити. Так, я американець. І, наприклад, в Афганістані я не відчував, що воював за свою країну.

Але в Україні я безпосередньо допомагав людям, які також, як і американці, під час революції хотіли мати право визначати своє майбутнє і свободу. Я відчував, що служу принципам цієї країни.

"Відчував, що зробив недостатньо"

Манус з дитинства мріяв про кар'єру військового. Тому після школи пішов в армію. Кілька тижнів він служив в Афганістані, перед тим як американські війська залишили країну наприкінці літа 2021 року. Після цього він звільнився зі служби.

"Я відчував, наче зробив недостатньо. Я все ще хотів допомагати людям", — розповідає Манус.

Тож коли в Україні почалась повномасштабна війна, у Мануса проявилось його бажання бути корисним, навіть якщо це допомога на складі чи розвантажування коробок, каже він.

Манус потрапив в Україну через тиждень після вторгнення.

І.П.: Як твої батьки відреагували на таке рішення?

М.М.: Ну я вже був раніше в армії, на війні. І вони навіть не знали про це, вони дізналися, що я був в Афганістані, вже пізніше. Тому не знаю. Я думаю, вони цінували, що цього разу принаймні дізналися заздалегідь про це.

Хоча дитинство Мануса минуло у Пармі, місті компактного проживання етнічних українців, він мало знав про Україну. Але вже коли прибув в Україну, його приємно вразила і сама країна, і місцеві люди.

"Люди любили нас. І це було справді круто, це справді мотивувало нас продовжувати битися. Старші жінки ризикували своїм життям, щоб принести нам їжу на позиції. Я думав: вау, ці люди справді мають добре серце", — згадує ветеран.

"Ми бачили купи тіл на узбіччі дороги"

Приєднавшись до Інтернаціонального легіону, Манус боровся з диверсантами, займався розвідкою, "відтісняв" росіян з поселень, був оператором протитанкової системи "Javelin", оскільки мав досвід застосування цієї тоді

ще нової для українців зброї.

1 квітня 2022 року Манус одним з перших у складі українських військових зайшов у Бучу під Києвом.

"Ми бачили купи тіл на узбіччі дороги, на головному шосе, що веде на схід. Там були роздягнуті молоді дівчата. Замордовані і в наручниках. Це було жахливо. Найгірше — коли хлопці зачищали Бучу, місцеві виходили, вітали й казали: ми не думали, що побачимо українців. І запитували: (втирає сльози — ред.) Де наші доньки? Де наші діти?" — згадує зі сльозами військовий.

І.П.: Як ти міг продовжувати воювати після побаченого?

М.М.: Як ти можеш не продовжувати після побаченого? Або після того, як твої хлопці побачили щось подібне? Як міг хтось із підрозділу не продовжувати працювати? Ми були дуже вмотивовані негайно йти до наступного району, ми не хотіли відпочивати. Просто хотіли воювати.

"Якщо хочете жити в Україні, ви повинні знати мову"

Після поранення його найбільше засмутила неможливість повернутися на війну. Тож Маккефрі почав допомагати своїм побратимам віддалено. Разом з товаришами вони створили благодійну організацію "The Victory

Team".

Волонтери продають у США українську військову символіку, речі від українських військових, передані з поля бою. Вторговані кошти передають на потреби ЗСУ. Організація таким чином вже збрала майже 300 тисяч доларів на потреби військових підрозділів в Україні.

В майбутньому Манус Маккефрі хоче знайти роботу в Україні, де він міг би бути корисним. Якщо не вдасться, каже, то спробує вступити до університету в Україні. Саме для цього продовжує вивчати українську мову онлайн: "Я вважаю, що якщо ви хочете жити в Україні, ви повинні знати мову. Це дійсно красива країна. Мені подобається, як ви можете гуляти містом, можна пішки обійти усе місто", — поділився міркуваннями Манус.

"Зараз є шанс покінчити з проблемою росії назавжди. Це шанс нарешті повернути собі всю Україну і потенційно розвалити російську федерацію, щоб українським дітям у майбутньому не довелося боротися з цим.

Робити що-небудь краще, ніж нічого не робити, тому потрібно робити все можливе для підтримки військових зусиль. Це неймовірно важливо", — резюмував Манус Маккефрі.

Фото: «Голос Америки»
Іванна Підборська,
«Голос Америки»

ПАПА ФРАНЦИСК ПРОТРАПИВ У НЕВЕЛИКИЙ СПИСОК ЛІДЕРІВ СВІТУ, ЯКИХ ПУТІН ПРИВІТАВ ІЗ НОВИМ РОКОМ

Всього у списку "новорічних друзів" Путіна 23 особи. У кремлі розповіли, кого з лідерів країн владімір путін привітав із Новим роком, а хто залишився без новорічної листівки від російського диктатора. Президент рф надіслав новорічне привітання деяким лідерам світу, яких вочевидь вважає своїми партнерами у 2025 році. Список поширив «Главком». Ось список лідерів, які отримали новорічне привітання від путіна:

- президент Азербайджана Ільхам Алієв;
- президент Вірменії Ваагн Хачатурян;
- прем'єр-міністр Вірменії Нікол Пашинян;
- президент Білорусі Олександр Лукашенко;
- президент Казахстану Касим-Жомарт Токаєв;
- президент Киргизстану Садир Жапаров;
- президент Таджикистану Емомалі Рахмон;
- президент Туркменістану Сердар Гурбангулійович Бердимухамедов;
- президент Узбекистану Шавкат Мірзієєв;
- президент «південної осетії» (самопроголошеної – «ГЮ») Алан Гаглоєв;
- президент Бразилії Лулу да Силву;
- прем'єр-міністр Угорщини Віктор Орбан;
- президент Венесуели Ніколас Мадуро;
- генеральний секретар ЦК компартії В'єтнаму То Лама;
- прем'єр-міністр Індії Нарендру Моді;
- президент Китаю Сі Цзіньпін;
- голова КНДР Кім Чен Ін;
- президент Куби Мігель Бермудес;
- президент Нікарагуа Даніель Ортегу;
- Папа Римський Франциск;
- президент Сербії Александр Вучич;
- президент Туреччини Реджеп Тайїп Ердоган;
- президент Південно-Африканської Республіки Сіріль Рамафос.

Не надіслали від путіна новорічної листівки тим лідерам країн, які вважаються «недружніми» для росії. Зокрема, Велика Британія, Німеччина, США, Франція та Японія залишились без привітань.

РІСУ

Фото: «Кореспондент»

«ДЗВІН СОЛІДАРНОСТІ» З УКРАЇНОЮ

На "Дзвоні солідарності" викарбувані слова Тараса Шевченка "Встане воля". Фото з Національного фестивалю дзвонів у 2025 році.
ФОТО: Катерина Лісунова.

Національний собор Вашингтону є знаковим місцем. Це – американський собор Єпископальної церкви, розташований у столиці Сполучених Штатів Америки. Тут традиційно відбуваються найважливіші події духовного життя країни.

Наприклад, незабаром у четвер 9-го січня, у соборі прощатимуться із демократом, Джиммі Картером, 39-м американським президентом.

Раніше тут проходила заупокійна Служба за сенатором-республіканцем та послідовним прихильником України Джоном Маккейном та 41-м президентом США, теж республіканцем, Джорджем Бушем-старшим.

Щороку 1-го січня в Національному соборі Вашингтону проводять святкову Службу на честь початку року та відзначають свято Богоявлення.

Але під час святкової новорічної Служби у середу, 1-го січня 2025-го року, читали не лише традиційні молитви, але й благословення для України та дзвонили у символічний дзвін вироблений із відпрацьованих боєприпасів.

"Цей собор з першого дня підтримує Україну. І ми щасливі та пишаємося цим. Мати можливість зібрати знаряддя війни, ці кулі з України, та перетворити їх на символ миру, це справді сильне повідомлення. І ми віримо, що Бог є великою частиною цього, тому ми освятили цей дзвін", – розповідає "Голосу Америки" речник Національного собору Вашингтону, Кевін Ексторм.

Використані гільзи та кулі, знайдені на передовій в Україні було переправлено у тверді злитки компанії "Саямат" з Вишневого на Київщині, а сам дзвін з них був відлитий фабрикою "Royal Eijsbouts bell foundry" в Астені, в Нідерландах. Українською та англійською мовами на ньому викарбувана цитата із вірша Тараса Шевченка: «Встане правда! Встане воля!», а також, бойове гасло: «Слава Україні! Героям слава!»

"Дзвін Солідарності", виготовлений з гільз, використаних у війні в Україні, отримав благословення та пролунав у Національному соборі Вашингтону під час Богослужби 1 січня 2025 року.
ФОТО: Катерина Лісунова.

"Це дуже потужний символ", – підкреслює представник собору.

"Дзвони мають символічне значення, вони закликають людей до чогось – до церкви, до Бога. І цей дзвін, сподіваємось, закликатиме до миру", – пояснює Ексторм.

У перший день нового року у Вашингтонському соборі дзвін спочатку урочисто освятили, а потім використали під час Служби.

"Дзвін Солідарності", як його називають, був створений на замовлення Національного фестивалю дзвонів, щоб відзначити Україну, як країну, яка буде в центрі уваги 2025-го року, розповідають організатори.

"Цей дзвін буде з нами, тільки сьогодні, а потім мандруватиме в рамках національного свята дзвонів. Його фінальна домівка іще невизначена. Але ми щасливі, що однією із зупинок на його шляху був наш собор", – підсумовує Кевін Ексторм.

Під час новорічної Служби також були присутні представники української громади та посольства України у США.

Посолка України Оксана Маркарова, хоч і не була присутня особисто під час Служби, але у соцмережах подякувала американцям за солідарність з Україною і додала, що українці також відреагували і на трагедію, яка сталася цими днями у США – наїзд автомобіля у натовп, що святкував прихід Нового року.

"Згадуємо в молитві жертв жахливої атаки в Новому Орлеані і всіх в Україні. Молимося за перемогу і справедливий мир", – написала Маркарова у "Facebook".

"Дзвін солідарності" символічно пов'язаний з американським "Дзвоном Свободи", що знаходиться у місті Філадельфія, яке було столицею США у часи боротьби за незалежність від Великої Британії. Дзвін дзвонив, скликаючи жителів Філадельфії на оголошення Декларації незалежності Другим Континентальним конгресом 8 липня 1776 року.

Катерина Лісунова, «Голос Америки»

JOHN E.FIRCHUK
2 JANE SREET (AT BLOOR),
SUITE 501
TORONTO, ON M6S 4W3

FIRCHUK
LAW OFFICE

TEL: (416) 766-0488
www.firchuk.com

ВІСІМ ПИТАНЬ ДО «ХОРОШИХ РУССКИХ»

Володимир Огризко

Нещодавно Центр дослідження росії на одному з відкритих засідань вирішив обговорити доволі резонансну тему про "хороших русских". Додаткової актуалізації вона набула, зокрема, після обміну російських вбивць, злодіїв і шпигунів на групу кількох, як заявляли деякі діячі на Заході, "в'язнів кремля".

Вже тільки самого факту ув'язнення виявилось достатньо, щоб перед останніми відкрилися двері найвищих політичних кабінетів, навіть Овального в Білому домі. Не кажучи про запрошення на численні конференції, семінари, нагородження відзнаками, преміями тощо. Зрозуміло, що як з рогу достатку на їхні голови посипалися гранти, стипендії, соціальна допомога.

Цьому можна було б тільки порадіти, адже емпатія, прагнення до допомоги є однією з визначальних рис сучасного демократичного та одночасно гуманістичного суспільства.

Це є тим більш логічним, коли йдеться про осіб, які засуджують війну, виступають проти режиму путіна і хочуть побудувати, як вони заявляють, "прекрасную россию будущего (прекрасну росію майбутнього)". (З чиеїсь "легкої руки" – учасникам дискусії не вдалося визначити автора – цих росіян почали називати "хорошими русскими").

Але саме з цього моменту і починаються запитання.

Адже війна у них є якоюсь доволі абстрактною: вона просто "почалася" і невідомо, хто є тією країною, яка вчинила злочин воєнної агресії. Веде її одна особа – путін, хоча на ній вмирають "наши мальчики (наші хлопчики)".

Так само невідомо, хто є жертвою агресії та чи варто допомагати зброєю Силам оборони України чинити опір цій агресії. За дужками залишається також питання про допомогу добровольчим об'єднанням росіян, які зі зброєю в руках допомагають українським військовим захищати не тільки право українців на існування, але й засади сучасного демократичного світопорядку.

А коли дехто навіть з-поміж самих росіян, що тепер живуть на Заході, згадує про право НАЦІЙ на самовизначення, борці за "світле майбутнє росії" здіймають трохи не базарний лемент. Хоча це право закріплено у Статуті ООН та є одним із засадничих принципів сучасного міжнародного права.

Принагідно зазначимо, що це право НЕ розповсюджується на НАСЕЛЕННЯ адміністративних одиниць країни, бо воно НЕ є нацією – привіт кримським, лднр-івським та іншим "самовизначенням". Самовизначення територій всередині держави можливе лише у рамках конституційних процедур тієї держави, частиною якої вони є, і, зрозуміло, не під дулами автоматів.

Але про це все з боку "хороших русских" також повна мовчанка.

Сором'язливо залишається поза обговорення "хороших русских" і питання традиційної російської агресивності, що принесла невимовні страждання десяткам поневолених московією, росією та срер народів. Жодного слова про демілітаризацію мислення, не кажучи вже про практичну демілітаризацію на землі. А про ядерне роззброєння – взагалі анічирк.

Де там шукати на тому тлі тезу про спокутування провини щодо цих народів, готовність відшкодувати завдані їм моральні та економічні збитки?! Натомість чуємо про "спільний культурний бекграунд", що звучить для них не інакше, як моральне і психологічне знування. Або демонструє тотальне історичне невігластво тих, хто таке говорить. Або і те, й інше.

А те, що наративи, які "хорошие русские" поширюють у своїх ЗМІ, часто збігаються з кремлівськими, є давно відомою "таємницею". Їхньому детальному аналізу було присвячене дослідження Інституту демократії імені Пилипа Орлика, яке автори презентували під час дискусії.

Природно, що в ході обговорення постало питання методологічного характеру: а як же виокремити з "хороших русских" справжніх демократів та лібералів? Автор цих рядків запропонував 8 запитань, відповіді на які можуть стати певним вододілом між уявним і реальним та розставити крапки над "і".

Ось вони. Причому відповіді мають бути "чорно-білими": так чи ні. Варіант "не все так однозначно" тут не проходить.

Отже:

- Чи вважаєте Ви дії росії в Україні в 2014 та 2022 роках актами воєнної агресії, що трактується міжнародним правом як злочин? Так / ні.
- Чи має постпутінська ліберальна росія негайно повернути Україні всі тимчасово окуповані нею українські території? Так / ні.
- Чи має постпутінська ліберальна росія попросити в українського народу вибачення за вчинені злочини та виплатити Україні компенсації за завдану шкоду? Так / ні.
- Чи правильно є теза, що агресія росії проти України не є війною путіна, а є війною російського народу, метою якої є знищення українців як етносу? Так / ні.
- Чи треба сьогодні російському лібералу допомагати Силам оборони України? Так / ні.
- Чи повинна постпутінська ліберальна росія видати міжнародному суду російських воєнних злочинців? Так / ні.
- Чи повинна постпутінська ліберальна росія визнати право народів, які живуть на її території, на самовизначення? Так / ні!
- Чи повинна постпутінська ліберальна росія і надалі володіти ядерною зброєю? Так / ні.

Звісно, цей перелік є відкритим. Бо грузини додадуть свої питання, чеченці – свої, татари, кримські і не кримські, – свої. І так – десятки, якщо не сотні разів. "Хорошим русским" доведеться відповідати на них усі. Бо саме на основі цих відповідей ми дізнаємося, яку ж "прекрасную россию будущего (прекрасну росію майбутнього)" вони хочуть побудувати.

Таку саму, як зараз, тільки з собою на чолі, чи іншу, що через кілька поколінь самоочищення і спокутування своїх злочинів, можливо, наблизиться до початків демократії та справедливості?

Один із учасників дискусії запропонував ще простіший спосіб зрозуміти, ким насправді є "хорошие русские": треба просто поцікавитися архівами радянського КДБ і теперішньої ФСБ. Так було б, звісно, простіше, швидше і очевидніше, але ж де там, – все під надійним замком! Тому маємо запитися стратегічним терпінням. І не втрачати надії, бо, як відомо, архіви не горять.

При цьому не підлягає сумніву, що серед теперішніх російських емігрантів є порядні люди зі справжніми ліберально-демократичними переконаннями. Дякуємо їм за підтримку і допомогу! Саме вони і є, мабуть, єдиною, хоча поки й доволі теоретичною надією для нової росії. Але їх можна перерахувати на пальцях кількох рук. Біда ще й у тому, що в самій росії вони нікого не представляють, бо кількість росіян, для яких ліберальні цінності щось важать, є мізерною.

І останнє. Чому важливо розібратися, ким насправді є "хорошие русские"? Тому, що на

ПОСТУП
українська радіoproграма
Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі
www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання
Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Facebook:
Lyubomyra Matviyas

Steve M. Woloshyn
Sales Representative

Office: 905-565-9200
Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

www.SteveWoloshyn.com
Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

Будьмо в КОНТАКТ-і

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

**ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM**

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Заході їм вірять і поки що не ставлять перелічених вище питань. А дарма. Бо вірити у казки – значить ризикнути ще раз наступити на ті ж самі граблі "демократичної росії" Єльцина.

Чим спроба Заходу дружити з "російськими лібералами" закінчилася після розвалу срер, ми вже побачили. Звісно, можна було б не звертати на це увагу, якби за ті помилки український народ не розплачувався сьогодні своєю кров'ю.

P.S. Дуже радив би деяким українським журналістам, перш як запрошувати до студії деяких "хороших русских", попросити їх дати відповіді на ці запитання. Може, тоді у нас в ефірах серйозно помен-

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

Driving Fundamentals & Basics
Upgrades in today
Controlled automotive
environment

Order Online at:
Amazon.ca
Stefan T. Sobolewski:
905-385-8332
or send an email:
stefan.sobolewski.driving@gmail.com

шає кремлівської пропаганди, яку ми тягнемо до себе власними руками. Свідомо чи через власне глупство.

Володимир Огризко,
міністр закордонних
справ України
2007-2009 рр.,
«Українська правда»

ВСІ НАС ОБДУРИЛИ...

Однією із найнеприємніших рис українського народу є тотальна відмова визнавати свою частку вини у своїй долі і пошук винних будь-де, аби лиш не у собі. Всі нас обдурили, всі доклались до нашої війни, зросійщення і ослаблення, росія напала, Америка обдурила і забрала ядерку, поляки то взагалі. Ну а ми що, що ми могли вдіяти у такій ситуації? Ми ж старались як могли, але стільки ворогів і всі проти нас.

... 1998 рік, парламентські вибори. Україна вже пройшла майже десятиліття незалежності, перші десять років завжди важкі і от наче нове тисячоліття і століття, вже може початись нарешті рух України до поступу. Хто стає переможцем на цих парламентських виборах із великим відривом випередивши конкурентів? Та-дааам! Комуністична партія України. 25% голосів. Це звучить настільки безглуздо з теперішньої точки зору, що виглядає як брехня та іпсо. Але ні, шановні українці, така от правда нашого життя. Ліпшого іпсо, аніж самі собі, нам ніхто не здатен організувати.

Напрошується питання – як таке могло трапитись? Певне знов Схід наголосував. Але ніт. КПУ перемогли у кожній області від Сходу до Хмельницька включно. А у Львівській зайняли друге місце – набравши 12% голосів, а перше зайняв Народний рух із 32%. Єдині дві області, де КПУ не пройшли взагалі, не подолавши 4% бар'єр – Тернопільська та Івано-Франківська. Без коментарів, як то кажуть.

І от подумайте самі – якого поступу, українізації, приймання проукраїнських

законів, руху в НАТО і ЄС ми могли очікувати на початку 2000-х років, якщо у нас у Верховній раді більшість депутатів – комуністи?! Це якась тотальна шизофренія. І при чому багато людей, які тоді голосували за них, зараз живі-здорові і проклинають путіна. Як вони собі це пояснюють, цікаво? Чи заблокували ці спогади у пам'яті наглухо, щоб не псувати життя.

І от нарешті Україна вступає у нове тисячоліття, 2002-й рік, за два роки помаранчева революція – нарешті почалось! На парламентських виборах 2002-го року перемагає проукраїнська партія Юценка “Наша Україна” і набирає 23% голосів. Наче все ок, та? Вгадайте яка партія зайняла друге місце із 20%? Так, бляха. Саме так. І то, комуністи набрали так мало, бо з'явилась партія “За єдину Україну” (потім стане Регіонами і ОПЗЖ) і відібрали їх голоси собі.

І тут у мене одне лише питання – які претензії взагалі можна мати до Заходу? Якщо у нас в парламенті у 2000-х роках одна з найбільший фракцій – законотворці!!!! – під червоним прапором з серпом і молотом? Кого вони мали тягти в НАТО?

А хочете ще трохи болю? У 2012 році, за 2 роки до початку цієї війни у виборах до Верховної ради комуністи стали п'ятими, набравши 11% голосів, трошки менше за “Свободу” і “Удар” Кличка. Це вже майже нова історія. Клінтон і Меркель вам щось винні? «Дапашліви!», — як казав Микола Янович.

Володимир Гевко, «Хвиля Десни»

Ucrainica Research Institute

Invites you to attend the lecture

Family Ties: Soviet-era Disinformation and Russia's War Against Ukraine and Ukrainians

Friday, January 24, 2025 - 7:00 pm
Westminster Room - Old Mill Toronto, 21 Old Mill Road

Lubomyr Y. Luciuk, PhD, is a professor at the Royal Military College of Canada, an author, editor, or co-editor of 32 books and monographs, as well as over 225 opinion-editorials published in Canada's leading newspapers. His research interests include the political geography of 20th-21st century Ukraine, Canadian ethnic and immigration history and refugee studies.

Among his recent publications are the co-authored volume, *Enemy Archives: Soviet Counterinsurgency Operations and the Ukrainian Nationalist Movement* (McGill-Queen's University Press, 2023), and the booklet, *The Galicia Division: They Fought for Ukraine* (2024). He is also a Senior Research Fellow of the Chair of Ukrainian Studies at the University of Toronto.

Visit website www.ucrainica.ca for more information and to print your parking pass

Event sponsors:

DEPOSIT SPECIAL

4.30%^{*}

100 days

3.75%^{*}

13 months

TAKE ADVANTAGE OF WINTER SAVINGS WITH BCU FINANCIAL!

 /BCUFinancial

 /bcu-financial-group/

 @bcufinancialgroup

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

* Terms and conditions apply: 100-day and 13-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from December 13, 2024. Rates are annual and subject to change.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca